ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 6 ЧЕРВЕНЬ 1993

No. 6 JUNE 1993

ПРОМІНЬ

Ч. 6 ЧЕРВЕНЬ РІК XXXIV

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць

Редактор — Олена Гринь
Редактор англомовної частини —
Маруся Тарнавецька-Зурек
Адміністратор — Наталя Макаренко

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Річна передплата в Канаді $17.00
Передплата до інших країн $20.00
Одне число .....$ 2.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли.

PROMIN

VOL. XXXIV JUNE No. 6

Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
Monthly

Editor — Olena Hryn
English Editor —
Marusia Tarnawecka-Zurek
Administrator — Natalia Makarenko

PROMIN
842 Main Street
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3N8

Subscription in Canada $17.00
Other countries $20.00
Single copy .....$ 2.00

The editors reserve the right to edit submitted materials.

Publication Mail
Registration No. 1925
International standard Serial number
ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ЗМІСТ

Всеукраїнський з'їзд СУС 1
Життя і культура
Літня польова археологічна школа „Києво-Могилянської Академії" 2
Марія Ясень — В поклоні 3
Раїса Мороз — Проєкт століття 5
Вінок для Софії Русової 5
Ніна Ліндфорс-Михалевич — Уклін тобі, земле моя 7
Іван Сочивець — Конверт 8
Віка Івченко 9
Таня Гук — Слідами славних козаків 10
Громадська хроніка
Мила несподіванка, Едмонтон, Альберта 12
80 ліття Марії Романюк, Едмонтон, Альберта ... 13
З нагоди уродин, Ельфинстон, Манітоба 13
Річний звіт відділу СУК ім. Олени Пчілки 14
Виправлення помилки 14
Річний звіт відділу СУК ім. кн. Ольги, Лондон, Онт. 23
Вісті з онтарійського Лондону 23
З життя відділу ім. кн. Ольги, Ґримсбі, Онт. 24
Річні збори відділу СУК ім. кн. Ольги, Стінен, Саск. 24
Віка Івченко — На Многая Літа! 25
Вшанування вівтарної дружини при українській православній громаді, Йорктон, Саск. 26
Нашим дітям 27
Квіти незабутнім 30, 30, 32

CONTENTS

Current Affairs: Helen Raycheba — Zelenyj Svit ... 15
Oil Discovery in Bukovyna 17
Free Telephone Calls 17
Alberta Physicians to Publish Medical Textbooks for Ukraine 17
Health: Halyna Melnyk-Marko — Some Facts about Bacteria 18
Allergy Aware Program 20
Recipe Corner: Ollia Waverick — Soups On! 19
In Memoriam: Mary Zaharuk 20
Reports: Annual Report: Manitoba Provincial Executive 20
Annual Report of U.W.A.C. Maria Markovych Branch — Canora, Sask. 21
Promin Press Fund 33

На першій сторінці обкладинки:
„Українська піонерська родина" Л. Молодожанина, подарунок Союзу Українок Манітоби і Українського Музею Манітоби до саду Leo Mol в Вінніпезі.

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ

29, 30 ЧЕРВНЯ, 1 ЛИПНЯ 1993 Р.

„ҐАРДЕН СИТІ ІН", ВІННІПЕҐ, МАНІТОБА

— ПРОГРАМА —

Вівторок 29-го червня

7:00-9:00 вечором — Реєстрація
Прийняття „Сир і вино"

Середа 30-го червня

8:30 ранку — Реєстрація
9:00-12:00 — Окремі сесії складових організацій
12:00-1:00 пополудні — Полудень
1:00-2:00 пополудні — Офіційне відкриття з'їзду
Привіти та інше
2:30-5:00 пополудні — Загальна сесія СУС
6:00 год. вечором — Бенкет СУК
8:30 — Після бенкету окремі сесії складових організацій.

Четвер 1-го липня

8:30-10:00 ранку — Загальна сесія СУС
11:30-12:00 — Перевірка вислідів запитника
Загальна сесія СУС
12:00-1:00 пополудні — Полудень. Гість промовець
1:00-3:00 пополудні — Панельна дискусія на тему „Висліди запитника"
Підсумки та напрямні на будуче
3:30-5:00 пополудні — Резолюції. Признання нововибраним управам.
6:30 вечором — Бенкет „65 ліття СУС"
Нагороди
Гість промовець

П'ятниця 2-го липня

12:00-5:00 пополудні — Сесії СУМК
Вечором — Прогулька кораблем (ще не уточнено)

Субота 3-го липня

9:00-12:00 ранку — Сесії СУМК

Сесії СУМК відбуватимуться в авдиторії церкви Св. Покрови (Собор) при 820 Буровс вул. у Вінніпеґу.

Реєстрація СУМК — час і місце призначить крайова управа СУМК.

Докладні програми перебігу з'їзду будуть видруковані і роздані делеґатам при реєстрації.

УНІВЕРСИТЕТ
"Києво-Могилянська академія"

Україна, 254145, м. Київ
вул. Сковороди, 2
тел. 416-45-15, факс. 417-84-61

THE UNIVERSITY
of "Kiev-Mohyla academy"

2, Skovoroda St.
Kiev, 254145, Ukraine
tel. 416-45-15, fax. 417-84-61

ЛІТНЯ ПОЛЬОВА АРХЕОЛОГІЧНА ШКОЛА УНІВЕРСИТЕТУ „КИЄВО-МОГИЛЯНСЬКА АКАДЕМІЯ

1 липня — 20 серпня

Університет „Києво-Могилянська Академія" в Києві запрошує до літньої польової археологічної школи. Ви працюватимете на розкопках пам'яток археології з неолітичної епохи (3-тисячоліття до н. е.) і пізьнього середньовіччя (17-18 ст.). Два тижні (1-15 липня) — лекції в Києві; п'ять тижнів (16 липня — 20 серпня) студенти братимуть участь у трьох програмах за вибором. Літня школа відкрита теж для не студентів.

Програма 1: Польові дослідження скіфських курганів, городища, залишків земляних фортифікаційних споруд та некрополя біля села Свиридівка на Полтавщині. Це археологічний об'єкт 7 століття — часів держави під проводом скіфських племен. Студенти житимуть у колишньому панському маєтку родини Тарашкевичів.

Програма 2: Археологічні роботи в гірських Карпатах (село Урич, Львівщина), де збереглися наскельні фортеці 10-15 століть. Розкопки всередині та навколо фортець дають численні знахідки середньовічної зброї, архітектурних деталей та побутових предметів. Студенти житимуть у приміщині бази археологічної експедиції у стародавньому селі Урич.

Програма 3: Ознайомлення з археологією стародавньої Тавриди — дослідження середньовічного міста Сугдея, в культурному шарі якого збереглися сліди візантійського господарювання в Криму, поховальні комплекси хозар, пам'ятки епохи Ґенуезької морської держави. Студенти житимуть у пансіонаті поблизу фортеці над Чорним морем. Оплата за курс, харчування, приміщення й транспорт в Україні виносить 1,000 ам. дол. Подорож до Києва і назад полагоджують і оплачують учасники літньої школи.

За додатковими інформаціями й аплікаціями в Канаді просимо звертатися до:

Professor Jaroslav Rozumnyj,
German and Slavic Studies,
University of Manitoba,
Winnipeg, MB, R3T 2N2 Canada Tel.: (204) 474-9735

Іван Франко

ДО ВЕЛИКОГО МОМЕНТУ

Та ж не даром цвіт розцвівся!
Чей же буде з цвіту плід.
Та ж не даром пробудився
Український живий рід.
Та ж не даром іскри грають
У очах тих молодих!
Чей нові мечі засяють
У правицях у твердих.
Довго нас недоля жерла,
Досі нас наруга жре;
Та ми крикнім: Ще не вмерла,
Ще не вмерла і не вмре! *(уривок)*

Марія Ясень

В ПОКЛОНІ УКРАЇНСЬКИМ ПІОНЕРАМ КАНАДИ
МОЇМ ПРЕДКАМ

Як часто нам, українцям, уродженцям Канади, приходиться ніби виправдувати себе перед здивованими питаннями:

„Як можете ви, друге чи третє покоління, уроджене вже а Канаді, чути ще любов до українського народу, говорити й читати українською мовою, захоплюватись українськими традиціями, українською культурою? Ви ж не були в Україні, не бачили її краси, не вдихали її пахощів, не чули співів — ні селян, ні солов'їв?"

А в очах, нехотя, прокидається прихована зневага:

„А ваші предки, хто ж вони, ніби такі? Селяни, хлібороби — темні, тупі, вайлуваті як їхні воли, з якими разом хомут тягнули — ні інтелекту, ні чуття, ні радости, ні сліз! Чим вам гордитися? — тими овечими кожухами, що стали посміховиськом всіх чужинців?"

А мені так хочеться, як мога, стати в їх оборони, так хочеться на ввесь простір Канади розкидати слова: „ні, наші предки, наші селяни-піонери не були такими! Якщо так, вони були б ще на Україні повигибали; якщо так, вони були б разом з їхніми волами у багнюках прерій Канади свої кості позалишали, на лютих морозах з горобцями повимерзали. Якщо так, то нас, другого чи третього покоління українського походження було б у Канаді сьогодні не було!"

Наші предки були героями-борцями, яких не могла подолати ніяка недоля. Сміливі, відважні, з легкодушною завзятістю вони брали життя в руки і клали його на льотерію у чужій їм, дикій країні — щоб або вхопити щастя, або згубити все; або знайти долю, або зустріти смерть. І мужньо, по-геройськи приймали вони жереб, який їм доля судила. Без нервів, без нарікань, без безконечних жалів над собою. Вони приноровлювались до нового життя, прищеплюючи до нього своє, боролися з природою, з недостатками, з чужим, ворожим їм довкіллям. Щоб втриматись при житті, вони вчилися, творили, давали собі раду.

Корчуючи непрохідні праліси, видобуваючи предвічне каміння, вони не думали про голод, про спрагу; не чули як солоний піт їм очі виїдав, як мушля із зболілого тіла кров ссала, як гострі, пекучі порошини вгризались їм у рани, в легені, в обсмалену вітром та сонцем шкіру. Ні, їх думки линули далеко в майбутнє, коли діти їх і внуки засядуть тут, на цім ґрунті, що вони для них з такими радісними серцями готують.

І яка втіха, яке самодоволення, коли завершилася перша землянка, посіялось перше зеренце. Яке чергування і радости і сліз, коли зацвіли і своєрідним ароматом наповнили повітря з рідного села привезені чорнобривці, васильки, маківки!

І не, як дома, у затишнім селянськім саду, а порозкиданими широко по дикій канадській пустині, прийшлося жити нашим піонерам. Але ніхто з них не потребував оточувати себе гурмами людей, щоб не чути порожнечі своєї душі, ніхто не боявся залишитись на самоті, бо не знесе власних думок. Ніхто з них не потребував психіятра, який впевнив би його, що треба тільки в щось повірити... В нього кульбаба лікувала хвороби, перед якими лікар ставав безрадним, а келих горілки — лікував і біль зуба і біль голови і той гнітючий біль, що так щемів, млоїв коло серця, коли почулися слова — „Старий Край".

Ніхто не потребував технічного висліду лябораторії, щоб доказувати йому, чи Бог є — він глянув, як сходяче сонечко землю огріває, як дрібний дощик, збіжжя-зелень росить, як вітрець сіножаттю колише, і, знав, що Він є.

Треба було йому нераз і бистро зорієнтуватись! Приїжджає чи аґент, чи урядовець, — „Бачиш", доказує, „це не так, як треба". Піонер згорбився, здвигнув плечима: „щож", вдає — „не розумію". Урядовець глянув на спрацьовану постать, на вироване поле, на золоте збіжжя, де недавно ще шуміли ліси. „Дрібничка" — каже — „поправиться! Добре, що корчує, що оре та сіє, що дітей годує, щоб далі корчували" — і поїхав. Піонер випростувався на ввесь ріст і його очі блиснули вогнем. „Не для вас, чужинців, останками сил своїх, вигрібаю я оцю землицю на світло Боже, не на рабів годую я дітей своїх. Дасть Бог, вони тут будуть панувати".

І так поволі, непомітно, рід його пускав корінння все глибше та ширше в землю, в науку, в економіку, в політику молодої, вільної держави. І як у старім краю він був тим корінням, на якім віквічно процвітала українська культура, так і у

новім, укорінюючись у свіже, пухке канадське поле, він і далі плекав предківську віру, предківські звичаї.

Як урочисто обходились свята, весілля, хрестини, празники, з усіма традиційними обрядами, співами, віншуваннями. Яке взаємне співчуття, в долі і недолі, де не стримувалось ні сліз радости ні помічної руки. Яка взаємна пошана, а особливо, пошана до старшого; яке додержування неписаних народніх законів. Яка віра у Всемогучого, любов до рідної Церкви, до храмів божих, які так скоро по преріях ніби повиростали.

Коли у придбаній батьківщині вперше залунало тріюмфальне „Христос Воскрес", і у переселених серцях затьохкали всі незабутні Великодні рідного села, із жіночих очей ринули гарячі, нестримні сльози... Але он же паски, одна, друга, цілий ряд їх пишаються, рум'яніють у раннім світанку. Промінчики сходячого сонця освітлюють краплини свяченої води на квітчастих шишках і кожна краплина сяє, іскриться, горить вогнем великого свята!

Діти вдивляються у сяючі паски, подивляють барвисті галунки, мозаїчні писанки, хрестяться, кланяються, дають шану Богу, що воскрес. Великосвяточний вид заслонює заплакані очі, торжество воскресіння опановує зболілі душі, — сльози зникають.

Оце, вносячи діда до першої канадської хати, ноги батька ніби спотикнулись і очі його в сторону залишеного дому свого дитинства звернулись: „Чи лягли вже спати батьки старенькі? Чи у віконці похилилися — виглядаючи дітей, внуків із святою вечерею? Хтож відвідає осиротілих, пригорне, привітає, занесе свята у хату, що мене виростала?" Але тут же свої діти, оченятами, що сяють радісно, вечірної зірки чекають; мукаючи, квокаючи, золотим, шелестячим дідухом долівку вкривають.

Льняна, приданна скатерть — ткана дбайливою матірною рукою — ніжно прикриває пахуче, прерійне сіно на березовім столі. Жовта воскова свічка з батьківської пасіки кадить пахощами рідного села, а поруч неї серед святочного столу колачі, кутя заносять подихом ланів з-під канадського сонця.

Батько нишком сльозу витирає, твердим кроком поріг переступає і у глухій закутині чужої країни урочисто несуться українські слова: „Христос ся Раджає!"

Як можу я забути різдвяні коляди родинні, чистий, срібний сопран покійної матері моєї, милозвучний баритон вуйка, легкий, натуральний альт вуйни, і той ще один голос, який через майже пів століття підносив, розраджував, чарував. Той провідний сопран, який, як плинне золото, лився із грудей моєї тітки. „Ох, тітко, як бракує у цій пустині без співу, де тепер я живу, золотого голосу твого!"

Як можна забути ясні, місячні ночі, коли ми, тепло закутані від проникливого морозу — з гарячо розігрітим каменем у ногах — везли святу вечерю до бабусі, до вуйка, до тіток. Батько замотував віжки на переденок саней — довірені коні інстинктовно трималися снігом завіяної доріжки — і, вказуючи рукою на променисте небо, називав формації зір, які так миготіли, виблискувались високо над нами. Мелодійні звуки десяток дзвіночків на упряжі коней розходились далеко, далеко у тихім, зимовім повітрі. Нас огортало почуття захоплення, містерії.

Хто з нас забуде, як дітьми ми пробивалися глибокими снігами до сусідів сіяти з Новим Роком „На щастя, на здоров'я, на новий рік, щоб Вам ліпший хліб вродився, як торік". Як перескакували палаючий дідух по святах, виробляли солом'яні хрестики на Йордан.

Ще сьогодні бачу червоно-огневі відблиски на північнім небі, ген понад шумливою рікою Саскачевану, де молодь у Великодню суботу палила купи соломи. Досі чую жовтий дотик холодної води на простягнених руках, а то і на склоненій шиї в днях Великодніх Понеділків.

А зелено-святочний май. Ще чується гірковатий аромат щойно розвинених, ясно-зелених листочків на гілках осики й трепети, якими ми на Зелені Свята маїли подвір'я, доми і церкви. А під ногами ще шелестить темно-зелений шовк осоки.

Ще не раз причувається мені, що мати мене будить, раненько, досвіта на Спаса — треба зілля збирати, увивати віночки та везти до церкви святити.

Поганські забобони? Ні, звичаї, які скріплювали духа й ушляхетнювали серця.

Роки минулись і хто може сказати скільки поезії, скільки мистецтва, скільки невідкритих талантів сьогодні спочиває на запущених, бур'янами заросших фармарських цвинтарях? Де тільки різкі вітри жалібно завивають присипаючи попадані хрести насипами тяжкого піску. Де зимою хіба тільки місяць загляне, леліючи своїм лагідним промінням стоячі ще хрести, яких чорні, хрещаті тіні понуро простягаються по блідно-освіченім, білім снігу — та пішле тиху молитву за тих, що там у могилах під глибоким снігом спочивають.

Разом з піонерами лягло у могилі і знання природознавства, яке хлібороби тисячо-літніми досвідами здобували. Селянин-піонер любив природу, любив ту землю, що давала йому життя і піклувався нею. Ніякі технічні винаходи не заступлять тієї любови, так як не заступить ніякий сиротинець любови рідної матері.

Ні, ми не бачили України, не бачили гаїв зелених, садів цвітучих, не вдихали пахощів, не чули співів, ні селян, ні солов'я. Але ми нащадки тих, що все це творили! І як для них в Україні, так для нас у Канаді і сонце сміється; і місяць подорожнім шлях просвічає; і вітер буйну зелень дрочить; і птахи співають. А Господь Бог дав життя і треба жити!

І тут у Канаді долинами калина червоніє, а попід горбочками барвінок в'ється, а ніжні, дикі троянди пахощами повітр'я наповняють. Що ж, що не черешні а черемшина — чорні ягідки терпко-солодкуваті, як було піонерське життя, зате прегарні китиці білого цвіту, запашні як пам'ять їх, що між нами залишилась.

І сьогодні ми, нащадки тих авантуристів, які життя своє клали на льотерію, щоб здобути для нас новий світ, з побожністю згадуємо їх життєрадісний світогляд, з яким у тяжких обставинах вони вміли жити і нам передали те життя.

Правда ваша, що наші предки не були аристократами крови. Ні, вони були правдивими аристократами — аристокаратами духа!

Дорогі мені селяни-піонери, дорогі рідні, і ближчі і далекі, і Ви, що ще при житті, і Ви, що вже відійшли у вічність, прийміть від мене глибокий поклін за всі скарби духові, що ви влили в мою дитячу душу. Дякую за виховання, за корм чесним українським хлібом. Прийміть поклін і простіть мені, що я вже не всилі передати дітям своїм все те, що Ви мені дали...

Нью Вестмінстер, Б.К.
29 червня 1963 р. *„Свобода" жовтень 1992 р.*

ПРОЄКТ СТОЛІТТЯ

Колекція скульптур, подарована митцем світової слави Леонідом Молодожанином містові Вінніпеґу, створила у парку Асинабой чарівний куточок, де можна відпочити душею і розумом серед квітів, зелені і скульптурних фігур, більшість з яких створено за мотивами української історії і культури. Це місце в паркові Асинабой стало вже пам'ятним місцем для багатьох туристів і відвідувачів українського походження з України, із Сполучених Штатів та інших країн, куди доля закинула українців. Це, безперечно, великий вклад в культурну мозаїку міста Вінніпеґа насамперед від українського скульптора, а разом із ним від української спільноти взагалі. Вклад, який триватиме віки і нагадуватиме мешканцям Вінніпеґу про українців і Україну, їхню історію і культуру.

Щоб підтримати благородний почин міста Вінніпеґу і одночасно висловити вдячність Леонідові Молові за його безцінний дар, Провінційна Екзекутива СУК разом із Манітобським відділом Українського Музею вирішила спонзорувати бронзову скульптуру під назвою „Українська піонерська родина", кошт спонзорування якої $3,500.00.

Саме таким чином Провінційна Управа вирішила відзначити 100-ліття поселення українців в Канаді, а також залишити слід на скульптурі у формі надпису, де буде зазначено спонзорів: Союз Українок Канади, Манітобські відділи і Манітобська філія Українського Музею Союзу Українок Канади. Провінційна Екзекутива СУК на Манітобу звертається до всіх відділів із проханням допомогти здійснити цей проєкт: зібрати належні фонди. Деякі відділи уже відгукнулися і надіслали свої пожертви:

— Відділ Лесі Українки при Катедрі Св. Тройці прислав 500 дол.
— Відділ Княгині Ольги при Соборі Св. Покрови — 400 дол.
— Відділ Лесі Українки в Трансконі — 100 дол.
— Відділ ім. Лесі Українки в Давфині — 100 дол.

Відгукнувся також із солідною пожертвою Манітобський відділ Українського Музею Канади — 1750 дол., який є співспонзором проєкту.

Отож, черга тепер за іншими відділами СУК на Манітобу підтримати своїми пожертвами цей благородний проєкт.

Одночасно з цим, Провінційна Екзекутива хоче нагадати всім членам СУК про журнал „Промінь", про його фінансові потреби і просить усіх членкинь щиро відгукнутися і своїми пожертвами підтримати свій єдиний жіночий пресовий орган.

Референтка „Променя"
Раїса Мороз
6 травня 1993 р.

ВІНОК ДЛЯ СОФІЇ РУСОВОЇ

Восени минулого року Союз Українок Чернігівщини відзначив 135-ліття з дня народження видатної української педагогічної діячки Софії Русової. З тієї нагоди у Чернігові відбулося її вшанування, яке повторилося в Олешні, селі Чернігівської области, де вона народилася. Організатори тих імпрез запросили з діяспори нащадків Софії Русової. Її внучка Ніна Михалевич з Філядельфії подала нам свої враження зі святкувань.

Софія Русова була не тільки педагогом. Вона брала також активну участь в українському жіночому русі як голова Української Жіночої Національної Ради.

УКЛІН ТОБІ, ЗЕМЛЕ РІДНА!

Якось Оля раптом вигукнула: „Мамо, прийшов ось виклик на Україну. Союзянки відзначають 135-ліття з дня народження нашої бабці Софії Русової і хочуть, щоб усі нащадки були присутні. Поїдемо, мамо!"

І от ми вдома, на Україні. Київ зустрів нас раненько сходом осіннього сонця на невеличкому летовищі у Борисполі. А союзянки з квітами одразу підійшли до нас — якимсь чудом впізнали. І це вже ми їдемо автобусом з летовища до Києва. На передмісті — великі квартали нових мешканевих будинків. А ось і Київ... Нас привезли у готель „Турист", дали кімнати на 18-му поверсі. По коридорах і у великій кімнаті з телевізором — килими. Але в коридорах до кімнат стіни з облупленою штукатуркою, а в кімнатах вікна не закриваються як слід. Ванна ніби в порядку і вода гаряча є. Годували нас у готелі непогано, але потрошку, і кожний день на обід ґуляш. Давали смачну джерельну воду, ну і хліб був домашній, без жадних домішок.

Були ми в Києві, Чернігові, Ріпках і в селі Олешні, в нашому родовому обійсті. Села (ми їх проїздили автобусом) бідні, але чистенькі, де-не-де визирають новенькі хатки. Як і колись, по вулицях біля калюж — гуси та качки, а на полях пасуться великі стада худоби. Біля хатин різні квіти. Між Києвом та Черніговом дороги широкі, чисті, в багатьох місцях обсаджені тополями, стовбури яких до певної висоти обмазані вапном — відчувається рука господаря. Але по дорозі нема „обжорок" з бензиновими станціями. Та шофер якимсь чудом знав, що ось пасажирам треба вийти і він просто зупиняється, де є кущики: „Станція Березай, кому треба — вилізай!" І всі біжать: хлопці — наліво, дівчата — направо. Без жадних церемоній. Просто і мило.

Україна — це повна руїна. Народ, люди, земля, вся природа... Народ ще не оговтався. Ще з недовірою, обережно до всього ставиться. А дехто навіть і ворожо шипить за спиною. Люди — свідомі, люди — як наше жіноцтво-союзянки: щирі, привітні, сердечні, повні енергії і віри у самостійне, вільне державне життя нашої Батьківщини. З ними було так легко, так вільно, так просто, що людина віджила і стала повністю собою.

Через усе населення України чітко проходить лінія, яка розмежовує весь народ на лицарів і яничарів.

Наші церкви — поганьблені, обкрадені, порожні. Це свідки нашої багатої, величної історії. Вони мовчки перенесли наругу ворога, терпеливо приглядаються і чекають вільного, творчого життя нашого здібного, роботящого, багатого духово народу, розкутого, повного господаря прадідівської землі. Стоїчно стоять і чекають, коли вже вільно, радісно задзвонять їхні дзвони по всій Україні, на цілий світ. Мудрі, шляхетні і незрадливі наші церкви.

Були і в Бабиному Яру. Там просто таки моторошно. Там же замордували і розвіяли прах наших вірних, безстрашних лицарів — дочок і синів України. Нема на тому місці нічого — лише глухий, холодний до всього яр. Дерева якісь теж холодні і мовчазні, і великий посередині пам'ятник. Сумний, холодний пам'ятник.

Олешня — наше село, а на кінці його — наше родове затишне обійстя... По правді кажучи, я його не впізнала. У нашому родовому маєтку не залишилося нічогісінько! І що дивно — навіть криниці з чудовою холодною водою теж нема. Ні садів, ні господарських забудовань, ні липової алеї — лише пара дерев там зовсім ні до чого стирчать. Будинок ніби згорів і на його місці побудований одноповерховий довгий шпиталь. Добре, що хоч у такий спосіб наш маєток став корисним для наших селян. А навколо замість садів і двора — порожнеча, що густо заросла шпоришем. Ліс за конюшнею, якої вже нема, і

садами — лише він лишився. Пруд біля маєтку з п'явками також десь зник, а замість нього, на другому боці дороги, — ставок виблискує проти сонця. Листя, що падає з дерев у лісі, позначене чорними крапками Чорнобиля. Біля села провели залізницю геть просто аж до „Ленінграду", щоб легше було вивозити награбоване з України.

Знайшла Оля в селі бабусю 82-річну. Бабуся ніби пам'ятає, як приходила до нас і бавилася зо мною. Ми з Олею зайшли до неї. Вона так зраділа. Весь час повторювала: „Ніна, Ніночка!". Посиділи у неї, побалакали. Чистенька, затишна хатинка. Було так, ніби я опинилася в якомусь іншому житті. Їздили ми в „мій" ліс, який я дуже любила, в якому не раз лунали копита рижої „арабки" по корінні дорідних височенних старих сосен. Ліс був сосновий, старий і мудрий, багато міг оповісти цікавого. Але що ж як і його теж уже нема! По дорозі до нього вже росте новий сосновий молодняк і відкілясь раптом взялося село. Але ми вже далі не їхали, а пішли в ліс. Пісок, пісок і сосни! Пахне живицею. Знайшли десь полянку і „попікнікували" собі проти сонечка на рідній землі, на пісочку. От пісочок у нас в Олешні як був, так і лишився.

Союзянки наші молодці! Дуже гарно все зорганізували. Була конференція. Круглий стіл. Мистецький вечір з читанням про нашу бабцю Софію Русову, зі співом, бандурою, Людмила Марцевич, молода піяністка, прекрасно виконала твори Лисенка. Цілий тиждень був присвячений нашій бабці. В Олешні на цвинтарі біля церкви, якої вже теж нема, встановили камінь з меморіяльною плитою на пам'ять Софії Русової. У школі — кімнатка, присвячена бабці, з фотографіями, сторінками, на яких записані її думки, висловлювання... Дорогі союзянки, до глибини душі зворушена і щиро дякую всім, хто так гарно це влаштував!

Були ми теж у театрі в Києві на „Лісовій пісні" Лесі Українки. Дуже було гарно поставлено. Чудові декорації, костюми. Дуже добре грали артисти!

Україна наша — пошарпана, обкрадена, зруйнована і Чорнобилем знівечена, але Україна жива і світла! Могутня духом лицарів, вірою в нашого Творця, з незлобивим, життєрадісним серцем. Очевидно, і серед нашого народу повно яничар, хамелеонів, що споганили ім'я людини своєю влізливою допомогою ворогові, але наш неторкнений чужим намулом народ — який же він великодушний, який невмирущий, скільки має в собі живущої, творчої сили!... Тяжко! Тяжко йому скинути з себе оте павутиння байдужости до всього, нагромаджене на плечі ворогом протягом 70-ти років. Роблять своє і яничари, і хамелеони-москалі, що на кожному кроці ламають постанови, кидають колоди під ноги. Не залишили бо вони думки стерти з лиця землі ненависний їм український народ. Трудно, як дуже трудно поставити на ноги нашу Батьківщину. Забагато жахливих наслідків у всьому, у всіх галузях державного життя залишив нам „старший брат"!

Київ. Як завжди прекрасний, старий, вічний наш Київ. Його вулиці геть затінені деревами, так дуже розрослися його старі дерева. Але це ж природно і зовсім не зменшує його величі. Хай він буде таким, яким він є. Не заносьте в нього непотрібної модернізації.

Люди, з якими ми зустрічалися, були хоч ніби й розгублені і ще в тривозі, але вже сповнені бажання робити щось конкретне.

Я багато чого не змогла зробити, що хотілось би. Не могла бути в музеях. Не пішла зі всіма до Лисенків. Не була з Олею у молодих мисткинь.

Але я побувала в Україні. Відчула її, побачила. Говорила з нашими людьми. Так неймовірно гарно і рідно було. Вже хоч би одне те, що була в Печерській Лаврі, Кирилівській церкві, у св. Софії.

І от летимо назад. На чужину знов. Ми мусіли зупинитися в Ірляндії, в Шанноні, набрати пального. Стояли там годину і пасажири розбіглися глянути що та як. У певному місці я згадала „кущики" по дорозі в Чернігів. Ось воно — культура цивілізації і руїна рідної землі. А чей же наш народ завжди був культурним і добрим господарем своєї країни. Мене то сильно вразило, бож судять народ по культурі цивілізації. То нічого! Дайте лише час. Ось і мій народ незабаром стане достойно в ряди цивілізованих народів. Ось тільки треба закасати рукави і стати кожний до роботи, хто у що гаразд. Наша бо Батьківщина потребує кожного з нас, щоб поставити її могутньою і вільною в колі вільних народів Европи. Фактично рішучий змаг тільки тепер починається, а ми мусимо перемогти і раз назавше відсікти захланність нашого ворога. Велике і величне сталося серед людства. Але це ще не все. Це тільки початок. Наш народ мусить бути на всі віки достойним і великим серед народів старої Европи.

Наш народ романтик і тяжко йому бути, жити серед акул.

Ніна Ліндфорс-Михалевич
„Наше життя", листопад 1992

Іван Сочивець

КОНВЕРТ

Батько, Борис Іванович, зібрався сина провідати. Поздоровити з днем народження. Це така щаслива нагода хоч на кілька годин від самотності втекти, з онуками побавитись. Бо вони до нього рідко навідуються. За кілька місяців зібрав з пенсії певну суму. Грішми дати найкраще. Бо щось купити, а воно невпопад. А за гроші, що сам захоче, те й придбає. Борис Іванович знає, що гроші вручати негоже. Заведено давати в конвертах. Навіть злодіяки й хапуги хабара голіруч не тичуть, а в конвертах підсовують. А це ж сину рідному. На пошті купив конверт. З кольоровим голубочком. Художній, словом. Туди й відібрані чистенькі копюри засунув. Конверт в бокову кишеню поклав, щоб не зім'яти. Все думав, як краще синові вручити. Наодиниці чи при людях? При гостях, ясна річ, краще. Нехай бачать, що батько і на старості літ про дитину дбає. Звісно, у міру своїх можливостей.

Думалось також, що друзі, товариші по роботі нанесуть синові дорогих сувенірів. Але на те вони молоді, розумні, знають, що до чого. А від батька головне — увага. Частуватимуть, то не відмовиться. Але вип'є хіба одну чарку. Не той вік, не те здоров'я. До чарочки слово скаже. Побажає добра, щастя. Багато говорити він не мастак. А от в ті слова всю душу, всю любов батьківську вкладе.

Піднявся на потрібний поверх. До дверей підступився. А там уже музика так гуде, аж стіни розсуває. Це з тих співаків, що ото вхопившись за мікрофон, підстрибують, як козли, трясуться, коліна вигинаючи, а то й по підлозі повзають, як навіжені. Тьху! Дрожем пройняло старого. Хоч і не з полохливого десятка. Війну пройшов з честю. Нагородами увінчаний. Обсмикнув піджак. Комірець поправив. Хустинкою губи витер для поцілунку, бо геть пошерхли від хвилювання. А чого? До рідного сина йде. Правда, невістка якась дика, непривітна. Та при людях не посміє бришкати. А він довго і не затримається. Годину посидить, та й додому.

Натиснув на кнопочку. У квартирі, видно, дзвінків чекають. Бо одразу двері відчинились.

— Про... — долинула половина слова, бо друга втопилась в руках музики. Син виглянув. З сяючим обличчям. Напевно сподіваючись, що зараз впустить якогось поважного дружка.

— Ти-и? — розчаровано запитав, побачивши старенького батька.

— Я-а! — півсвідомо розтягнув відповідь Борис Іванович, готуючись обійняти сина і переступити поріг квартирі.

— Тату! Але ж у нас сьогодні, — застережливо промовив син. — Я ж тебе... Тут самі молоді люди. Посадити тебе на кухні не дуже зручно. Там понаставлено всього. Та й гості туди курити виходять. То ти вже, тату, пробач. Якось іншим разом.

— Ну добре, — батько відступив крок назад, не знаючи, що й робити, як вести себе.

— Ти, тату, зрозумій нас... — Син теж не знав, як його двері зачинити.

— Та я розумію, — похилив голову Борис Іванович. — У тебе ж там люди... То я піду. Тільки ось... Хвилинку, сину, я тобі тут... Що зміг.

— Борис Іванович тремтячою рукою поліз у бокову кишеню святкового піджака, що служить йому ось уже два десятки літ. На грудях жалібно й суворо задзвеніли давні і нові медалі. Вийняв конверт зі своїми заощадженнями й протягнув синові. Син, ніби боячись, що батько не піде з-під дверей, провів його до ліфта і натиснув кнопочку для спуску вниз.

У себе в дворі Борис Іванович розповідав знайомим, що провідав сина, погрався з онуками, навіть чарочку випив. А чого ж. Така нагода приємна. У сина день народження. Хай буде здоровий і щасливий.

Іван Сочивець — сучасний гуморист-сатирик, нагороджений премією ім. Остапа Вишні.

Роботи майстринь рідного села Софії Русової.

ВІКА ІВЧЕНКО

Ми вже згадували про цю талановиту дівчинку. Протягом останніх трьох років вже вийшли її три збірки. Перша „У грудні і після" вийшла в 1990 р. в Київському видавництві „Веселка", в наступному році „А я росту, як крізь асфальт травинка" в Москві (де Віка перебувала на лікуванні) і третя „По чужині" видана в Міннеаполісі, де Віка перебуває на лікуванні тепер.

„А я живу, а я пишу!"

БАТЬКОВІ

ОБГОВОРЕННЯ:

Ми в клясі обговорювали нині
тих тат, що приїздять на іменини
і тичуть подарунок нам в долоні,
щоб знову рік прожити в телефоні.
Його портрет усміхнений в кімнаті.
А я б хотіла з ним порозмовляти,
щоб він мені думки свої довірив
і, як дідусь, любив мене без міри.
Сиділа я і думала печально:
говорять всі, що тато мій — начальник,
що з усіма він добрий на роботі,
та любить не мене — чужую тьотю...

Віднині він — мов за вікном трамваю,
я поступово тата забуваю,
для мене він — вже майже перехожий,
хоч кажуть всі, що я на нього схожа.
А в нас в сім'ї сестра виходить заміж.
А вдома в нас так часто хвора мама!
А я росту, як крізь асфальт травинка.
Ах, тату, тату! Я ж твоя кровинка.
Таких травинок безліч під ногами,
і ось тому ми тулимось до мами.

(1989)

Таня Гук

СЛІДАМИ СЛАВНИХ КОЗАКІВ

І ось поїхали ми в Україну! Побачили золотоверхий Київ і майже все що треба бачити в ньому. Потім поїхали до Дніпропетровська, так ще називається покищо це місто, бо завтра його ім'я буде Січеслав. Це місто буде недаром так називатися, бо його околиці були центром козацтва і тут було кілька запоріжських Січей.

Життя людини й народу складається з минулого, теперішнього й майбутнього. Минуле нашого народу — це історія, яку повинен кожен знати. В минулім нашого народу було таке, мабуть одиноке явище в світі, як Запорозька Січ. Вона існувала від XVI-XVIII століття. Козак — це була загальна назва для озброєних борців, сильних, мужніх і відданих своїй рідній землі. А тому, що центр їх знаходився за порогами Дніпра, називалися ті козаки запорожцями.

Наша перша держава була Київська Русь і вона перестала існувати в 13 ст. через монгольсько-татарські навали. Київська Русь прийняла на себе найсильніші удари монгольських орд і врятувала від загибелі Европу з її цивілізацією. Відбиваючи своїми грудьми ворожі напади Київська Русь дала змогу зформуватися двом народам. На півночі російському, а на заході білоруському. Сама Київська Русь з часом стала називатись Україна. Причина, чому на Україні народилося козацтво, була та, що люди тікали від утисків польських панів з одного боку й страшної загрози від турків і татар з другого боку. Ці останні плюндрували міста й села, забирали все майно людей, а самих їх брали в неволю і продавали як рабів. Хоч турецько-татарська небезпека загрожувала існуванню українського народу, він, терплячий і відважний вистояв! Він створив свої збройні сили з кращих синів своїх і обороняв свою землю від напасників. Отже, козацтво мусіло боротися спочатку на 2 фронти: проти Польщі та її панів і проти турецько-татарських нападів.

Пізніше воювали й з Москвою. Появу козацтва викликала жорстока дійсність тодішня. Польські пани, які неправдою і силою розповсюдилися по Україні, поводилися не по-людському з українськими селянами, які мусіли по 3 а то більше днів на тиждень відбувати панщину своїми кіньми і працею власних рук. Крім того, давали панам зерно, курей, гусей, качок та свиней. Поза тим платили панові ще грішми, медом, овочами і що 3-ій рік давали вола. Так що селянам не залишалося майже нічого. Тому багато селян тікало в світ, а найвідважніші йшли на Запоріжжя, ставали козаками. Козак був вільний і був завжди готовий обороняти свою рідну землю від напасників. Прибуваючи до безмежного українського степу, козаки поселялися, звичайно, над Дніпром та над його численними притоками як Самара, Чортомлик та інші. Назва Дніпро є прадавня і означає приблизно „західня ріка". Ця ріка була найбільша, найбагатша й найкрасивіша. Кругом неї простиралися розкішні пасовиська для худоби, у воді було багато риби й сама вода чиста й добра на смак. Уздовж Дніпра тягнулися безконечні чорноземи для хліборобства, а там, де не сіється, росла височезна трава. Наші предки називали Дніпро Славутою, або Славутичем, як також своїм братом. Особливостю Дніпра були його пороги. Одні кажуть, що їх було 9 а другі, що було 13. Створенням більшовиками Дніпрогесу було затоплено всі пороги, 5 Січей, Великий Луг та численні козацькі могили. А Дніпрогес не виправдав своє існування. Колись пороги починалися від сьогоднішнього Дніпропетровська і кінчалися перед островом Хортиця (св. Григорій). В давнину Дніпро розливався широко, вбираючи в себе малі й великі ріки, та розгалужувався утворюючи численні острівці. Це було царство плавнів, від Хортиці аж до Нікополя. Козаки любили ці землі й назвали її Великим Лугом. Тут було легко знайти собі притулок. Не даром козаки казали Січ — Мати, Великий Луг — Батько а Дніпро — брат. Великий Луг знаходився у серці козацьких земель, де росли ріжнородні степові рослини, як виноград, багато сортів родючих овочевих дерев, проживали хмарами птахи, безліч дичини та різні звірі, як табуни диких коней, озера, річки та й сам Дніпро були переповнені добірною рибою, як осетри тощо. навесні хлопці назбирували цілі човни яєць диких качок, гусей, журавлів, лебедів. І ось у цій околиці оселялись козаки. Їхні поселення називалися по різному в залежності від їхньої величини. Найменшими були бурдюги або землянки. Зимовниками називалися у запорожців хутори, що складалися з 2-3 хат для людей та різних господарських будівель. Зимовники розросталися, перетворювалися на більші хутори, села й містечка. Козаки, що займалися хліборобством, орали цілину, прокладали шляхи, будували мости й укріплення.

У нашій подорожі вздовж центрального Дніпра ми побували на острові Хортиця, де була перша Запорозька Січ і де княгиня Ольга поставила перший хрест. Потім у Нікополі, де стоїть величавий пам'ятник Б. Хмельницькому, у Запоріжжі, де побували під Запорізьким Дубом, після того поїхали до Кургану Козацької Слави. Він був висипаний в 1990 р., коли сюди зійшлося більше як 100.000 людей з усіх сторін краю і по козацькому звичаю більшість з них принесла жменю землі з своїх околиць. З тої землі виріс цей Курган Козацької Слави в честь 500 ліття існування козацтва. На горі поставлено козацький хрест, а внизу насипу — плиту з написом „Від нащадків". Звідсіля ми поїхали до Капулівки, біля якої є могила кошового отамана І. Сірка. Багато слави принесли козаки своєму краєві й то не тільки вони самі, а й їхні проводирі — кошові отамани.

Коли Січ була на Чортомлику, тоді її славним, а може й найславнішим з усіх кошових був отаман І. Сірко. Він був таким славним проводирем, що про нього запорожці склали багато дум і пісень: „То не вітер в полі грає, не орел літає, то Сірко з товариством по степу гуляє". Сірко був майже найяскравішим вождем козацтва. Кажуть, що він був трохи вище середнього росту, з правильними рисами обличчя, був глибоко релігійний, майже не пив спиртного, відзначався силою і великими військовими здібностями. Він не терпів боягузів, грабіжників, а особливо зрадників. Ціле своє життя він боровся за правду й волю. Козаки мали велике довір'я до нього й вибрали аж 8 разів кошовим отаманом, хоч він і не прагнув до цього. Сірко відбув більш як 55 походів проти турків і татар і ніколи не зазнав поразки! А бувало ж, що його військо було менше як вороже! І, навіть, коли він постарівся і вже не був кошовим, а в супроводі кількох козаків долучався до походу, то траплялася нечувана річ — всі козаки з кошовим на чолі віддавали йому провід у воєнному поході! Ім'я Сірка стало острахом для турків і татар загарбників. В своїй великій пошані до нього, козаки уважали Сірка за чарівника. Якийсь поет каже, що Сіркові дала доля щастя і розум, мужнє серце і зброю та славу. Кажуть, що Сірко так добре знав степ, що ідучи в похід міг вистрілити стрілу з лука, а на зворотньому шляху міг легко знайти її. Сірко помер у 1680 р. й запорожці поховали його біля села Капулівки. Він прожив 70 літ і коли умирав котрийсь запитав його: „Батьку, скажи що нам робити, щоб хтось був такий розумний як ти". А він відповів, що як помре, то хай хтось з козаків набере води в рот і нею обіл'є всю могилу й тоді стане таким як він. Козаки пробували, але ніхто не зміг. Після смерти Сірка люди ніяк не хотіли вірити, щоб такий герой і їхній оборонець міг померти. Вони говорили, що Сірко жив 210 літ. За цей час він тричі умирав. Кожний раз його клали в якесь спеціяльне болото на 3 дні. Потім тричі поливали його зачарованою водою. Після першого разу він оживав, після другого откривав очі а після третього вставав.

Теперішні нащадки козаків зробили Сіркові високу могилу серед садка, повного дерев та квітів. Все догляджено і навіть дорога, що веде до пам'ятника. Тут спочивають в пошані його кості, але без голови! Голову забрала Москва! І це забрала...

Вклонилися й ми кошовому отаману Сіркові, сфотоґрафували могилу й пам'ятник і з великою вдячністю Богові за те, що дав нам побувати там, вернулися додому. А кругом була глибока тиша, широкий Дніпро гордо виблискував своїми водами проти сонця і безмежний степ наче щось думав, наче обіцяв.. Може, ще дасть нам нового Сірка?!

Пам'ятник на могилі кошового отамана Сірка.

ГРОМАДСЬКА ХРОНІКА

МИЛА НЕСПОДІВАНКА

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА.

В неділю, 21-го лютого 1993 р., на запрошення дітей і внуків пані Наталі Базюк родина й приятелі зійшлися до гостинного дому дочки й зятя Маріянни й Дмитра Маковських щоби особливо вшанувати й відзначити день 75-тих уродин своєї матері й бабуні. Коли пані Наталя увійшла до хати, діти й внуки стрінули її піснею „На многі літа" та подали їй квіти. Це була надзвичайно мила несподіванка для ювілятки. Також святочний стіл був прибраний чудовими квітами — дар найстаршої доні Лілії Гавриш та її родини з Віндзор, Онт., які не могли прибути на це родинне свято.

Під час приємного прийняття, яке приготовили дочка Маріянна й невістка Маріянна, гості вітали ювілятку, бажаючи їй в доброму здоров'ї прожити многих щасливих років.

Пані Наталя Базюк широко відома не тільки в Едмонтоні, але й поза Едмонтоном як довголітня і щира членка Союзу Українок Канади. Вона є дочкою бл. п. Григорія й Марії Михалишиних, які були основоположниками громади Св. Івана в Едмонтоні. Наталя з наймолодших літ брала участь в релігійно-громадському житті. Відвідувала кляси української й недільної школи, брала діяльну участь в СУМК бувши першою провідницею відділу в Едмонтоні. Належала до студентського гуртка при Інституті ім. М. Грушевського. Часто акомпаніювала солістам і хорам під час різних імпрез. Роками брала участь у катедральному хорі.

Йдучи слідами своєї мами бл. п. Марії Михалишин, яка була основницею, почесною членкою і почесною головою відділу СУК в Едмонтоні, в 1943 році пані Наталя записалася до відділу при катедральній громаді Св. Івана. У цій організації діяльно працювала й дальше працює на різних відповідальних позиціях, була головою і учителькою недільної школи — 25 років. За її заслуги в 1969 році відділ при катедрі Св. Івана вшанував Наталю Базюк за 25-літню працю, а в 1986 році відділ наділив її почесним членством за довголітню постійну працю в товаристві.

У Провінційній Управі також виконувала працю на різних становищах. В 1954 році увійшла до Крайової Управи Союзу Українок Канади, де 25 років була касиркою, заступницею голови, рекордовою секретаркою та референткою різних комітетів.

У 1943 році Наталя одружилася з Володимиром Базюком і вони втішаються трьома дітьми; двома дочками — Лілія (о. Дмитро) Гавриш в Віндзорі, Маріянна (Дмитро) Маковські в Едмонтоні й сином Василем (Маріянна) Базюк також в Едмонтоні та девя'тьма внуками. Діти та внуки виховані в національному українському дусі й беруть активну участь як члени Української Православної Церкви та в різних українських організаціях.

Хоч не було грошевої збірки, деякі гості принесли подарунки, інші склали свої пожертви на пресовий фонд журналу „Промінь" в сумі $265.00.

Приятелька

80-ЛІТТЯ МАРІЇ РОМАНЮК

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА.

В неділю, 4-го липня 1993 р., Марії Романюк сповниться 80 років. З цієї нагоди родина щиро поздоровляє Марію, бажає їй в доброму здоров'ї прожити ще довгі роки!

Народилася Марія в родині Івана і Єлени Романюк в околиці Заваля, в Альберті.

Проживаючи в Едмонтоні належала до катедри св. Івана та до товариства Союзу Українок Канади.

Тепер Марія проживає в домі „Дніпро", належить до Товариства Старших та є активною членкою цього товариства. Марія була завжди щедрою своїми пожертвами на пресу, зокрема на „Промінь", та на всі інші церковно-виховні інституції.

Родина щиро поздоровляє Марію з 80-літнім ювілеєм та бажає їй многих літ!

До цього побажання прилучуються: сестра, добродійка Юстина і отець Дмитро Лучак; Орися Лучак й Мирон Тарасюк з дітьми Андріяною та Маркіяном; Тарас і Катруся Лучак з сином Николайчиком.

З приводу цього ювілею вищезгадані особи складають в честь ювілятки $80.00 на „Промінь".

Добр. Ю. Лучак

Вінніпеґ, Ман.

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН

Дня 3-го квітня 1993-го року зійшлися діти, внуки, правнуки, сестри, рідня та приятелі в домі пані Анастасії Коваль-Дмитерко (з роду Дроздовська) в Елфинстон, Манітоба, щоб гідно привітати та вшанувати її з нагоди 90-ліття уродин та скласти їй сердечні побажання.

Внучка, Даруся Ширман, гарно привітала, пригорнула Бабу Анастасію та вдекорувала її чудовим корсажем.

Господар вечора, внук Омелян Коваль, привітав ювілятку теплими словами, складаючи привіт від внуків і правнуків. Він з любов'ю говорив про пережиті милі і веселі моменти з Бабою.

В імені дітей ювілятки, склала привіт дочка Оля Друль, дякувала Мамі за її безмежні заслуги для своїх дітей. „Ви вливали в наші серця любов і пошану до своєї церкви і до свого українського народу. Ви пережили труднощі і радісні хвилини життя. Ніколи не нарікали, але все були готові йти назустріч з допомогою для всіх. Ми дякуємо Господеві, що за його Проведінням Ви могли жити повним цікавим активним життям, і молимось, щоб Всевишній зберігав Вас в добрім здоров'ю".

Відтак, господар прочитав прислані ґратуляційні грамоти; Митрополичу нагородну грамоту, Gov. General Hon. Ray Hnatyshyn, P.M. Hon. Brian Molroney, Premier of Manitoba and others. Також прочитав привітальні карточки від родини та приятелів.

Сестра, п. Емілія Гнатюк, оповідала про життя Анастасії в родині, де було 15-ро дітей на фармі. Хоч не було змоги учащати до школи реґулярно, однак Анастасія навчилась писати і читати по-українському та по-англійському.

Внуки Darlene and Larry Sherman, step-daughter

Margaret Dmyterko щирими словами вітали ювілятку та дякували за прихильне відношення до них.

Голова СУК відділу ім. Лесі Українки в Овкборн, Ман., п. А. Грицак, говорила про заслуги ювілятки: „п. Анастасія є одна з перших членок-основательок відділу ім. Лесі Українки в Овкборн. Вона є добра, побожна, активна і жертвенна членка, яка на протязі 60 років виконувала різні обов'язки в Союзі як голова, бібліотекарка, ґардеробка, кравчиня та господиня." Пані А. Грицак вручила їй почесну грамоту і подарунок — куховарську книгу, бажаючи їй доброго здоров'я.

Пані М. Чвалюк склала привіт і закликала проспівати ювілятці „На Многі Літа". Присутні в супроводі п. М. Чвалюк проспівали молитву „Отче Наш" і приступили до вечері. При каві, розкраяли торт, що був придбаний для ювілятки.

Пані Анастасія щиро подякувала за щирі привіти і подарунки дітям, внукам, правнукам та всім присутнім, що так гарно влаштували прийняття.

З нагоди 90 ліття уродин своєї Мами діти Анна Кондрат, Ватерфорд, Онт., Петро Коваль, Вінніпеґ, Ман., Оля з мужем Мироном Друль складають на журнал „Промінь" 90 долярів.

Донька Оля Друль

РІЧНИЙ ЗВІТ ВІДДІЛУ СУК ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

НОРТ БЕТЛФОРД, САСК.

Різні збори відбулися 14-го грудня 1992-го року в присутності 18-ти членок. Відділ нараховує 33 членки.

Збори відкрила голова Ольга Бицкал молитвою, вшанували покійних членок відспіванням „Вічная пам'ять".

Секретарка Ольга Ружецька прочитала протокол минулих річних зборів, касирка Савеля Лазарович дала свій звіт. Звіт був одобрений контрольною комісією.

За 1992-ий рік відбулося 10 місячних зборів і одні надзвичайні.

Відділ щедро жертвує на місцеву церкву та на різні установи: на оселю „Зелений гай" в Вакав, Саск., на музей СУК в Саскатуні, на Інститут П. Могили, на журнал „Промінь", на фонд провінційної управи, виповняє бюджет до Централі. Висилали допомогу Дарії Омельченко, що приїхала на лікування з України до Вінніпеґу. Під час фестивалю даємо нагороди за найкраще виконання українських танків.

Відділ займається господарськими і добродійними справами.

Сестриці разом з членками дбають про чистоту церкви і церковної залі, садимо квіти біля церкви. Приготовляємо похоронні і поминальні обіди, влаштовуємо осінній і весняний базари, обід на „пущення".

Печемо пасхи і колачі і розносимо хворим в лікарнях і в старечих домах, розвозимо їжу і в звичайні дні (Meals on Wheels). Помагаємо з „Весняним чаєм" в River Hights Lodge.

Влаштовували Йорданську вечерю, спільне Свячене, церковний храм і обід в день Подяки.

Подарували $125.00 на посадку дерев в Parks & Recreation в пам'ять 100-ліття поселення українців в Канаді.

В місяці жовтні 1992-го року розпочали Недільну школу.

Висилали посилки в Україну.

На провінційний з'їзд в Prince Albert, Sask. посилали дві делеґатки.

Заряд на рік 1993-й

Голова — Ольга Бицкал
Заступниці голови — Тетяна Левчук (перша) і Ярина Олешко (друга)
Секретарка — Анеля Ничик,
— Докія Кіндрачук (заступниця)
Касирка — Савеля Лазарович
Контрольна комісія: Надя Кусий, Кароля Білик і Марія Котик
Референтки: Катерина Маліцка — „Промінь", Михайлина Войтюк — музей СУК, Анеля Ничик — архіви, Анна Пашкович — добродійний, Наталка Никифорук — шиття, Марія Котик — печево.

Ольга Бицкал — голова
Анеля Ничик — секретарка

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В ч. 5 за травень 1993 р. (ст. 24) написано, що нагороджено грамотою пані Марію Симич, а мусить бути **пані Марію Симчич.**

Грамоти 25-ти ліття приналежности до СУК вручала **пані Галя Ласко,** а не Олена Герриті, як подано в тексті.

Редакція

ENGLISH SECTION

ZELENYI SVIT

Michael Pryluts'kyi, chief editor of the Ukrainian ecological newspaper, "Zelenyi Svit" (Green World) published in Kyiv, spoke to an audience of about 50 people at the Ukrainian Canadian Art Foundation (KUMF), in Toronto on March 18, 1993. His topic was: "What Is the Future of Post-Chornobyl Ukraine?". This lecture was sponsored by Ecolos, an ecological committee of the Canadian Friends of Rukh.

Michael Pryluts'kyi was one of the founders of "Zelenyi Svit" in April 1990 and became its chief editor in October 1990. Its motto is: Survival — Democracy — Humanism. It is published in Kyiv by the Publishing House of Kyivska Pravda. It's published bi-monthly and has a circulation of 20,000. It cannot afford a higher circulation due to the high cost of newsprint, and, furthermore, readers in Ukraine cannot support many publications.

The other founder of "Zelenyi Svit" was the association "Zelenyi Svit". However, it has no connection to the newspaper presently. Both are independent of each other.

The association "Zelenyi Svit" (later a political party) had its beginnings after the Chornobyl Catastrophe of April 26, 1986. This tragedy in Ukraine, the world's worst nuclear disaster, shook up the population. Suddenly, people saw the shortcomings of the Soviet system, the incompetence of its leaders, the poor quality of its technology. People lost faith in the Party and the Government, which had deceived and misled them all these years. They realized that the struggle for survival was now in their hands.

All over Ukraine independent ecological organizations, committees, clubs and groups began to form. They united around progressive educators, writers, engineers and activists of all kinds, and in 1987 organized the Ukrainian environmental association "Zelenyi Svit" (Green World). Today, in 1993, the "Greens" have about 300,000 members. It unites even the most apathetic people to be concerned about ecology. It has organized hundreds of demonstrations, meetings and conferences and has had many successes. It has prevented the building of more nuclear power stations in Ukraine. It is demanding the closure of the Chornobyl Nuclear Power Station completely. The Greens are proposing alternate forms of energy, that hydro-electric power plants be restored and that the sun and wind be tapped for energy.

At its first congress, held in Kyiv in October 1989 and attended by 600 members, "Zelenyi Svit" disclosed that it was planning to become a political party. This announcement frightened the Kompartia and members of the Soviet Regime. To prevent the Greens from gaining seats on any Council, the authorities refused to register any of their candidates. Large masses all over Ukraine protested against such discrimination under the slogan, "Reds - do not choke the Greens!"

The Greens of Ukraine (Partya Zelenikh Ukrainy) held its founding congress on September 28-30, 1990 in Kyiv. Dr. Yuriy Shcherbak, a physician and writer, was elected as its first leader. In his acceptance speech he said:

"'Zelenyi Svit' considers itself a part of the democratic strength of Ukraine. We stood with those who joined Lviv and Kyiv in a human chain; we were together with the young student hunger strikers in the autumn of 1990; we took part in rallies on St. Sophia and Independence Squares. We never lost our environmental countenance. We never retreated from our Green Hope."

The newspaper "Zelenyi Svit' is independent of any political party and does not receive any help from the government. Michael Pryluts'kyi is determined that it survive on its own. He has plans to expand it to a weekly and to have a children's section. He feels that the young need to be educated about ecology.

Continued on page 16

Zelenyj Svit
continued from page 15

At his lecture in Toronto Pryluts'kyi warned his listeners of the dangers of nuclear power. The Number Four reactor of the Chornobyl Nuclear Power Plant exploded on April 26, 1986. It was covered with a cement sarcophagus which is now beginning to crack and there is a danger that it is leaking radiation. When the editor spoke to a supervisor at the Chornobyl Plant concerning the danger to health of the workers there, the supervisor shrugged his shouldrs and replied that the death of workers does not worry him.

"After all, they are mortal."

Pryluts'kyi contends there were 150 deaths as a direct result of the Chornobyl Disaster and at least 6000 more deaths from indirect effects of radiation poisoning. Deformed children and animals continue to be born seven years later. Thousands of children suffer from swollen thyroid glands and other ailments. Leukemia and cancers are on the rise. Women and children are the most vulnerable. Ukraine has a population of 52 million. It is estimated that one in four inhabitants has a weakened immune system as a result of exposure to radiation. He fears that the population will decline to 35 million by the end of the century.

More than 60,000 square kilometres of land in Ukraine is contaminated. All the rivers are polluted, as are most wells. There is little drinkable water in Ukraine. There is a 30-kilometre zone around Chornobyl from which all people were supposed to have been evacuated. But it was discovered that about 700 elderly people are still living there. Though some villages in the area were to have been evacuated, the people did not move. Where were they to go?

Pryluts'kyi is campaigning strongly against nuclear power development.

"Those who split the atom were not thinking about people."

Scientists and political leaders must realize that although nuclear energy may benefit a generation or two, ultimately it leads to the ruination of the land. There is no protection from radiation. There is no technology that can ensure the safe use of nuclear power. There is no place in the whole world where one can safely store nuclear waste. He warns that sooner or later the continued use of nuclear energy will mean destruction of all life on earth.

PRYLUTS'KYJ'S BACKGROUND

Michael Pryluts'kyi was born in a small village in the Zhytomyr region where his father was a forester. Michael became a journalist and an author. His wife is a teacher and they have one daughter and a granddaughter.

Before becoming chief editor of "Zelenyi Svit" he held many posts in the last thirty years: correspondence secretary with a newspaper in the city of Zhytomyr, editor-in-chief of the news agency "Ukrinform", and secretary of the national newspaper "Literaturna Ukraina." He is the author of several books on the theme of Ukraine's environment as well as the author of over 500 short stories, essays and articles. A novel, "An Apple from the Maternal Orchard", and a collection of poems, "Svity myi zelenyi", have been published.

At an interview with the writer of this article, Michael Pryluts'kyi explained how he happened to visit Canada. During the spring and summer of 1991 a number of young Ukrainian men came to the Melville-Yorkton area of Saskatchewan to learn farming first-hand. Michael decided to visit them and their farm family hosts to see for himself how they were faring. By chance he met the Most Rev. Basil Filevich, Ukrainian Catholic Bishop of the Eparchy of Saskatoon and Mr. and Mrs. Efrem Stefaniuk and their sons, Jeffrey and Bernard, also of Saskatoon. Later both sons acted as his interpreters when he next visited Saskatchewan. Some members of the Inter-Church Uranium Committee learned of his strong anti-nuclear stance from the Stefaniuks and invited him to tour Saskatchewan during February 1993 with a series of lectures.

He visited all the major cities: Saskatoon, Regina, Moose Jaw and many smaller centres: Yorkton, Prince Albert, Blaine Lake, Shellbrook, Maidstone, Lloydminster. He spoke in church halls, libraries and schools. Many students spoke up during his lectures to say that they were of Ukrainian heritage.

The Prairie Christian Training Centre sponsored a special event at Fort Qu'Appelle. It was entitled "Saying No to Nuclear, Saying Yes to Alternatives". It brought activists from across the province. They persented arguments that Saskatchewan has much sun, wind and water for alternative sources of energy. Michael was impressed with the knowledge of the participants and took back with him much valuable information.

Continued on page 17

He had a two-hour meeting with Hon. Roy Romanov, Premier of Saskatchewan. They discussed the consequences of Chornobyl and the question of uranium mining in Northern Saskatchewan. The Premier was non-committal but told him of his planned trip to Ukraine in 1993 and promised to visit the printing-house of "Zelenyi Svit" in Kyiv.

On his way home, Pryluts'kyi stopped in Toronto where he delivered a lecture and visited friends. He is very grateful to the many groups and individuals who contributed funds for his newspaper.

"Now my 'Zelenyi Svit' will live for a while."

He expressed his thanks to Bishop Basil Filevich, the members of the Inter-Church Uranium Committee and the Stefaniuk family, all of Saskatoon. He is especially thankful to Yaroslawa Szafraniuk for her financial assistance. She and her late husband Michael are well-known Toronto philantropists who have donated generously to many Ukrainian causes.

Lastly, special gratitude is expressed to Myroslaw Ilyniak, Chair of Ecolos and his wife Dana. Their home was his home for the month of March and he will always remember their kind hospitality.

— submitted by Helen Raycheba, Toronto

OIL DISCOVERY IN BUKOVYNA

Drillers have recently discovered oil near the village of Lopushna, in the Vyzhnytsky district of Bukovyna.

This discovery makes it the third operating well in Bukovyna. The first two wells now produce over 100 metric tons of oil per day.

The oil must be transported to Ivano-Frankivsk for refining at present, however, the Chernivtsi oblast is negotiating with a German firm to establish a local refinery there as well.

— Source: "The Ukrainian News"

FREE TELEPHONE CALLS

The city council of Vynnytsia has ruled to make calls from all public telephones free, because the necessary coins for these telephones have disappeared from circulation.

The shortage of 15-kopek coins is so severe that, if found, they are selling for 30 times their value on the black market.

— Source: "The Ukrainian News"

ALBERTA PHYSICIANS TO PUBLISH MEDICAL TEXTBOOKS FOR UKRAINE

A recent article in the "Ukrainian Weekly" announces that the Ukrainian Physicians of Alberta have joined forces with the Toronto-based Kobza International Corp. to complete the project of publishing medical textbooks for universities in Ukraine.

The "Ukrainian Weekly" further reports that the publication of medical textbooks in Ukrainian will not only help raise the standard of medical education in Ukraine, but will also contribute to the development of Ukrainian medical terminology. Despite political changes and the establishment of an independent Ukrainian nation, most Ukrainian universities still offer courses in such branches of science as medicine, mathematics, physics or economics only in Russian. This is primarily because of the lack of proper textbooks.

The first book to be published will be the translation of the fundamental work, "Davidson's Principles and Practice of Medicine" — a textbook used by most universities throughout North America and western Europe. The book is scheduled for completion in April 1993.

HEALTH

SOME FACTS ABOUT BACTERIA

Did you know that:

- Bacteria, also known as germs or microorganisms, can be seen only through a microscope.
- Bacteria are present almost everywhere: in the air, on your skin, in our noses and mouths, in our intestinal tracts, our food, on kitchen equipment, in garden soil, in animals and in water.
- Many bacteria are beneficial and important in the food industry. Without such bacteria we would be unable to make cheese, salami and other fermented products. All types of bacteria need warmth, food and moisture. If one of these three essential factors is missing, the bacteria cannot grow.
- Bacteria are not killed by the cold, but those which cause food poisoning stop multiplying in a refrigerator.
- Boiling temperature kills most food poisoning-producing bacteria.
- What is food poisoning? Food poisoning is an illness caused by eating contaminated food with illness-producing bacteria. The symptoms are usually vomitting, diarrhea, abdominal pain and fever. The duration of the symptoms can last from 12 hours up to several days.

HOW ILLNESS-PRODUCING BACTERIA CAN GET INTO OUR KITCHENS

- *Raw foods* of animal origin or contaminated vegetables can bring illness-producing bacteria in our kitchens. If such contaminated foods are not kept refrigerated, these bacteria will grow and reach high numbers.
- *Food handlers'* hands, if not properly washed, can also be a source of food contamination.
- *Cross-contamination* is the transfer of bacteria from one contaminated source to another, uncontaminated, food-contact surface, utensils or food. Cross-contamination can occur in the following ways:
  1) Using the same chopping board for raw meats and cooked meats or cheese without washing between the two activities;
  2) Using a knife or utensil without washing it thoroughly after each use;
  3) The hands of a food handler which are not washed between the preparation times of the different types of food;
  4) Incorrect positioning of foods in a refrigerator. For example, raw meats and poultry must always be placed below cooked foods so that the blood or juices cannot drip onto the cooked food;
  5) A mincer which has been used for raw meat and then for cooked meat without being washed between the two activities;
  6) A knife which has been used for cutting raw meat and not washed thoroughly before it is used for slicing cooked meat, ham, salami or cheese.

Source: Toronto & Area Council of Women

— submitted by Halyna Melnyk-Marko
Ecology Convenor

ALLERGY AWARE PROGRAM

Canada's Consumer and Corporate Affairs Minister Pierre Blais has given strong support to the *Allergy Aware Program,* which provides information to consumers on possible allergen components of food sold in quick-service restaurants.

The *Allergy Aware Program* is a joint initiative of the Canadian Restaurant and Food Services Association, the Allergy-Asthma Information Association and Health and Welfare Canada.

"Partnerships such as the *Allergy Aware Program* are an essential element in providing the information needed to people who are allergic to certain foods," said Mr. Blais.

The Minister reminds consumers that everyone has a role to play in helping ensure food safety. Consumer and Corporate Affairs inspectors enforce the labelling provisions of the Food and Drug Regulations and the Consumer Packaging and Labelling Regulations, including those provisions related to food safety.

"My Department was instrumental in developing a requirement for the mandatory listing of ingredients on food labels," said Mr. Blais.

"This continues to be an important first step in ensuring that consumers are aware of the ingredients that go into the manufacture of a food product."

SOUPS ON!

SHORT RIB AND VEGETABLE SOUP

3 lbs.	lean beef short ribs
12 cups	beef stock or canned beef broth
6 each	whole cloves and whole black peppers
3	bay leaves
2 tsp	thyme leaves
4 medium	leeks
3 medium	turnips, peeled and diced
1 large	onion, chopped
1	clove garlic, minced
2 cups	shredded cabbage
2 large	carrots, diced
1 can	(about 1 lb.) Italian-style tomatoes
	salt

Brown ribs on all sides and transfer to an 8 — 10 quart pan. Add stock, cloves, peppercorn, bay leaves and thyme. Bring to boil over high heat; reduce heat and cover and simmer for 1½ hours.

Trim and discard ends and tops of leeks, leaving about 3" of green leaves. Discard tough outer leaves. Split thinly crosswise. Add leeks to rib mixture along with vegetables and tomatoes (with their liquid). Bring to boil and simmer until vegetables and meat are very tender.

Lift out ribs and discard fat and bones. Tear meat into bite-size pieces and return to pan. Skim and discard fat from soup. Season to taste with salt.

———————

GOULASH SOUP

2 tbsp	salad oil
3 lbs	boneless beef chuck, cut in 1" cubes
2 tbsp	butter or margarine
2 large	onions, chopped
1	clove garlic, minced
1 tbsp	paprika
5 cups	water
1 large	green bell pepper, seeded and cut into strips
1 tsp	caraway seeds
2 large	tomatoes, peeled, seeded and chopped
1 small	dry hot red chile, crushed
2 large	white potatoes, peeled and cubed
	salt and pepper

Heat oil in 5 — 6 quart pan over medium heat. Add beef, about a fourth at a time and brown on all sides. Remove meat and discard drippings.

Melt butter in pan over medium heat. Add onions and garlic and cook until onions are soft. Blend in paprika, then slowly stir in water until well blended. Return meat and any juices to pan along with pepper, caraway seeds, tomatoes and chile. Bring to boil over high heat; reduce heat, cover and simmer until meat is tender — about 2 hours.

Skim off and discard fat from soup. Bring soup to boil, add potatoes. Reduce heat and simmer until potatoes are tender. Season with salt and pepper.

———————

HAM HOCK BEAN SOUP

2 — 2½ c.	dry small white beans
2 tbsp	salad oil
2 large	onions, chopped
2 stalks	celery, chopped
2 cloves	garlic, minced
¼ cup	chopped parsley
2 lbs	ham hocks
1 tsp each	dry rosemary, thyme leaves and dry mustard
1	bay leaf
4 cups	chicken stock or canned chicken broth
6 cups	water
	salt and pepper

Rinse beans well and place in a 6 — 8 quart pan. Add enough water to cover. Bring to boil over high heat; remove from heat, cover and let stand for one hour. Drain beans and set aside.

Heat oil in pan over medium heat. Add onions, carrot, celery, garlic and parsley. Cook until onions are soft. Add beans, ham hocks, rosemary, thyme, mustard, bay leaf, stock and water. Bring to boil over high heat; reduce heat, cover and simmer until beans mash easily and meat pulls away from bones (2 — 2½ hours). Discard skin and bones; tear meat into bite size pieces and set aside. Skim and discard fat from soup — discard bay leaf.

Whirl about half the bean mixture in a food processor or blender until smooth; return to pan. Add ham and heat. Season to taste with salt and pepper.

— submitted by Ollia Waverick, Surrey, B.C.

REPORTS

ANNUAL REPORT: MANITOBA PROVINCIAL EXECUTIVE U.W.A.C.

As submitted to the Provincial Council of Women

This past year was of particular importance to Ukrainians in Canada with the Centennial Celebration of the landing of the first Ukrainian Immigrants in Canada and Canada's 125th anniversary.

Several of our members across Canada received awards of recognition for their contributions in organizational endeavours.

On September 2nd, 1992 we honoured our pioneer members of Manitoba at a banquet held in Winnipeg at the Holy Trinity Cathedral Auditorium (1175 Main Street). Greetings were extended from provincial and civil governments and various committes by the Hon. B. Mitchelson, J. Prystanski and N. Kostyshyn-Bailey. The guest speaker was Daniel Bugera, who represented the Canadian Ukrainian Youth Organization S.U.M.K.. He focused on the future of our language and culture in relation to our youth — the leaders of our future.

District Coventions:

1) Brandon, Manitoba (June 1992): Guest Speaker O. Hryn, Editor of the monthly journal "Promin".

2) Thompson, Manitoba (September 1992) Twentieth Anniversary: O. Hryn guest speaker once again, representing the journal "Promin".

3) Provincial Bi-Annual Convention (end of September 1992): the main feature was a "Montage" staged by Winnipeg Branch Kniahynia Olha on the theme "The Evolution of a Ukrainian Immigrant Family." Guest speaker was Mrs. Mary Woroniuk, National President of the U.W.A.C.

In conjunction with the Ukrainian Museum, Manitoba Branch, our annual Flea Market "Yarmarok" was held May 1992 with several Manitoba branches participating. At the Coffee house at the Folklorama Kyiv Pavilion (August 4th-6th) Winnipeg branches once again participated.

As our main centennial project the U.W.A.C. and Ukrainian Museum of Canada, Manitoba Branch, jointly sponsored the sculpture "Ukrainian Pioneer Family" by world-renowned sculptor Leo Mol. The cost of the sponsorship was $3,500, and now the sculpture is located in the Leo Mol Garden Gallery at Assiniboine Park.

The Manitoba Prix Heritage Award was received by N. Pawlik for her volunteer work with the Manitoba Branch Ukrainian Museum since 1950. Our executive strongly supported her nomination and we are proud of her achievement.

Quarterly newsletters are sent to keep our branches informed of upcoming events and informative topics.

In conclusion, we extend to the Council of Women our continued support for success and growth for the benefit of our society.

— Respectfully submitted by
Sylvia M. Pawlik

IN MEMORIAM

A Memorial Fund contribution of $50.00 has been donated to Promin by **Mrs. Mary Zaharuk** and family of Two Hills, Alberta. The donation is in memory of her father, who passed away February 13, 1978 at the age of 83, her mother who passed away in March 1988 at the age of 92, and her daughter-in-law Susan Zacharuk, who passed away May 20, 1982 at the age of 38.

May they rest in peace. Vichnaya Pamyat!

ANNUAL REPORT OF U.W.A.C. MARIA MARKOVYCH BRANCH CANORA, SASK.

The recently held Annual Meeting of Canora's U.W.A.C. Maria Markovych Branch was opened with a prayer by Rev. Dr. Hryhory Udod. President Jennie Ortynsky outlined the following activities undertaken during the past year:

- sponsored a book award at the Ukrainian Canadian Congress Canora Branch Ukrainian Student Nite, which Canora U.W.A.C. hosted in October.
- sponsored an annual Grade XII scholarship, which is awarded to a High School student of Ukrainian studies.
- sponsored an annual **$25.00** scholarship to the Parkland Music Festival for Ukrainian Vocal or Open Scholarship.
- financial donations granted to: Ukrainian Museum of Canada, "Promin" Journal, and the Mohyla Institute.
- donated **$10,000.00** to the Ukrainian Orthodox Church of Canora, **$3,000.00** to the Rainbow Hall, and **$1,000.00** to the Trident Ukrainian Orthodox Church Camp at Crystal Lake.
- the U.W.A.C. caters many congregational dinners, funeral lunches and other various events throughout the year.
- conferred honourary memberships to five U.W.A.C. members at the annual membership tea.
- held successful Easter and Christmas Bake Sales.
- donated **$100.00** to a fund for a motorized wheelchair for a local boy.
- the Sisterhood looks after maintenance and beautifying of the Church for regular, holiday and special occasions.
- donated **$863.51** for one Life-Line Unit to the Canora Home Care District.
- donated **$250.00** towards the Centennial Science Park in Regina, Sask., honouring our Saskatchewan Pioneers.
- delegates were sent to the Ukrainian Canadian Congress Convention held in Winnipeg in 1992.

Educational and Cultural Committee Programs:

1. a nutritional talk — "Eat Smart for your Heart";
2. Political and Social Problems in Ukraine, by Roma Franko;
3. slides on "Our Heritage" — Rev. Dr. H. Udod;
4. sponsored a public information night on "Breast Cancer";
5. Lesia Ukrainka readings of her poetry and life history;
6. sponsored a cultural program "Ukrainian Wedding" operetta presented by the Ukrainian Women's Association of Yorkton;
7. contents of an Easter Basket for blessing were explained to our membership and Sunday School and SUMK children — the basket was later raffled off.

100 Years of Ukrainians in Canada Project

We honoured the pioneers of our Branch by submitting their history and photographs to "Promin". Twenty-five members 85 years and over were honoured. During the visitation in August of His Beatitude Metropolitan Wasyly and His Grace Right Rev. John Stinka, these same members were honoured at a banquet.

Several members attended a:

1) Leadership Workshop — Regional Workshop on the teaching of Heritage Language;
2) food preparation and meal planning workshop.

In 1991 our local Ukrainian Canadian Congress, Canora Branch, sponsored Centennary Displays at the local mall where our Branch members contributed their time. The displays were changed each month during the year — 12 displays were arranged depicting various Ukrainian themes.

- Our members assist at the tourist booth at the Welcome Statue "Lesia" on the outskirts of Canora.
- We donated **$25.00** to the Canora Dance School Scholarship fund.
- Ukrainian books and magazines were collected by the Branch and donated to the local hospital.
- Ukrainian Centennary celebrations in August, 1992, organized by the Canora Branch Ukrainian Canadian Congress involved many of our members in various committees. Our Branch had a display of Ukrainian handicrafts organized by Doreen Ortynsky, Bernice Mysak; a display of weaving by Mary Mysak, Rose Duch and Jennie Ortynsky.
- Our Social events for the 1992 year were a bowling party and a wind-up meeting and barbeque at Trident Church Camp for the members and their families. The evening ended with planting of trees on the grounds and singing of Ukrainian Folk songs.

Continued on page 22

1993 — MARIA MARKOVYCH BRANCH EXECUTIVE AND COMMITTEE CONVENORS

Executive Past President	Sonia Bartko
President	Jennie Ortynsky
1st Vice-President	Julie Kraynick
2nd Vice-President	Gladys Kalynuk
Recording Secretary	Bernice Hladun
Corresponding Secretary	Alice Rostotski
Treasurer	Odarka Kudeba
U.W.A.C. Advisors	Katherine Labiuk
	Susie Kopelchuk
Auditors	Doreen Ortynsky
	Katherine Labiuk
	Bernice Mysak
	Dorothy Korol
Banquet Bookings	Victoria Bahniuk
	Olga Gogol

Committee Convenors

Sick and Visiting	Helen Dennis
Gateway Lodge Nursing Home	Natalie Pysemny
Membership	Olga Zawislak
Program	Adeline Zawislak
Ukrainian Museum of Canada	Doreen Ortynsky
Social	Olga Heshka
"Promin" Journal	Dobr. Alice Udod
Ukrainian Canadian Congress	Tena Remenda
Ukrainian School	Dorothy Korol
Sunday School	Dorothy Korol
Senior "CYMK"	Helen Danylchuk
Church Elders	Nell Hanewich
	Lillian Ortynsky
Scholarship	Helen Danylchuk
Benevolent	Mary Mysak
Archives	Tena Remenda
Kitchen Supervisor	Sonia Bartko

— Respectively submitted by
Jennie Ortynsky, President
Gladys Kalynuk, 2nd Vice-President

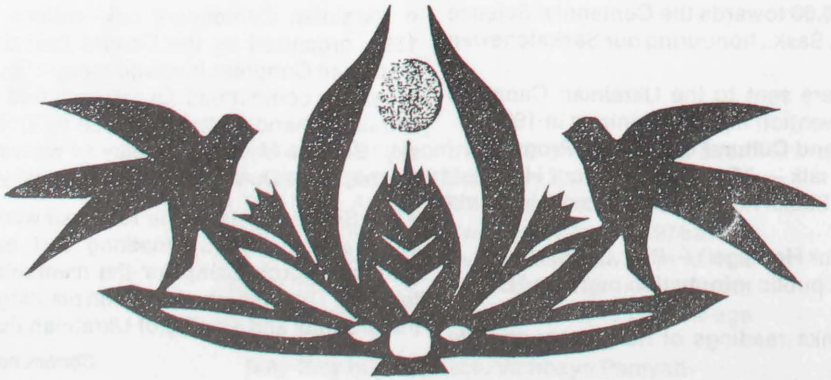

РІЧНИЙ ЗВІТ ВІДДІЛУ СУК ІМ. КН. ОЛЬГИ

ЛОНДОН, ОНТАРІО.

Річні збори відділу Союзу Українок Канади ім. кн. Ольги відбулися 13-го грудня 1992 р. в присутності 25 членок і 6 членів громади. Голова пані Галина Володченко відкрила збори і попросила отця Володимира до молитви.

Після молитви вшановано однохвилинною мовчанкою спочилих членок СУК. Предсідницею річних зборів обрано п. О. Семенюк, секретаркою п. Аделю Мілько. Пані О. Семенюк прочитала протокол з минулорічних зборів, порядок зборів було прийнято як читано.

ДІЯЛЬНІСТЬ ВІДДІЛУ:

Перепровадили 10 місячних зборів, 2 засідання управи. Приготовляли обіди на храмове свято, на панахиди, похорони, пікнік, на свято 40-ліття жіночого товариства, влаштували два базари, відсвяткували свято Лесі Українки і свято героїнь, приготовили пісну вечерю на Святий Вечір, пекли калачі, паски, бублики, варили вареники, голубці і продавали для придбання фінансів.

Голова пані Володченко подякувала отцеві і добродійці за їх допомогу в праці відділу і всім щирим і працьовитим членкам за віддану працю на користь відділу і церкви.

ФІНАНСОВИЙ ЗВІТ

Прихід за 1992 рік — 24,221.45, розхід — 17,971.45.

УПРАВА НА 1993 РІК:

Голова — Галина Володченко,
Заступниці: А. Ноженко, В. Яремченко,
Рекордова секретарка — О. Метулинська,
Господині: Г. Кошман, Т. Педенко, М. Пилюта,
Суспільна опіка: О. Осулеван, М. Овчаренко,
Культурноосвітня референтка — Л. Гонкрафт,
Скарбник — В. Калюжна,
Сестриці: О. Тищенко, Г. Ясинська, Г. Федоренко,
Представниця до КУК — Роза Ковальчук,
Музейний куток: О. Семенюк, О. Тищенко,
Контрольна комісія: О. Семенюк, В. Поліщук, В. Близнюк,
Референтка „Променя" — Н. Кузьменко.

Нововибраній управі бажаємо добрих успіхів у майбутній праці!

Аделя Мілько

ВІСТІ З ОНТАРІЙСЬКОГО ЛОНДОНУ

Річні збори відділу ім. кн. Ольги відбулися 13-го грудня 1992 р. Управа обрана на 1993 рік з головою Галиною Володченко (це вже її 14-ий рік праці на посту голови відділу!) не гаючи часу взялася за працю.

Від 5 грудня до 4 січня 1993 р. членки відділу Емілія Слюсар, Вікторія Калюжна і Віра Новицька були учасницями-організаторками етнічного фестивалю, який організовує комітет багатокультурности м. Лондону. Прибраний Різдвяний стіл, убрана ялинка, 12 страв Святвечері... Зупинялися відвідувачі, давали запити (цікавилися стравами і українськими звичаями) а Е. Слюсар і В. Калюжна широко інформували їх не лише про Різдво а і про Україну.

8-го лютого 1993 р. за ініціятивою Олександри Тищенко відділ і громада влаштували прощальну гостину для батьків о. Володимира і батька пані-матки Зоряни Кушнірів які відїжджали на Україну.

21-го лютого відділ влаштував заговіни на піст в поєднанні з програмою, присвяченою пам'яті Лесі Українки і жінок-героїнь. За програму відповідала Оксана Метулинська (культурно-освітній референт), вона підготувала і прочитала стислу доповідь, а в художній частині виступила Леся Метулинська зі співом і грою на бандурі (дякуємо Лесю за твій вклад праці у програму нашого скромного свята) та присутня артистка з України Ірина Сорока зі співом під акомпаньямент бандури.

Присутній на святі голова лондонського відділу КУК д-р Е. Рослицький подякував відділові ім. кн. Ольги за підтримку живими наших національних свят.

Місяць березень — місяць інтенсивної підготовки до Весняного базару 3 квітня. На заклик голови Галини Володченко „працею всіх членок забезпечимо успіх базару" відгукнулися всі, хто може допомогти в будь який спосіб.

Хоч ще остаточно не встановлено дати, але відділ планує відзначити пам'ять Отамана військ армії УНР сл. п. Симона Петлюри у травні місяці святочними сходинами і програмою. Цю думку подала Оксана Метулинська на останніх місячних зборах відділу.

Від відділу ім. кн. Ольги пересилаю $22.00 на пресфонд журналу та бажаю Вам, пані Гринь і працівникам при редаґуванні „Променя" здоров'я і витривалості.

Ніна Кузьменко
рефернтка „Променя"

З ЖИТТЯ ВІДДІЛУ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ В ҐРІМСБІ

Під патронатом жіночого відділу ім. Княгині Ольги Союзу Українок Канади, в неділю 28-го лютого, при церкві Св. Юрія в Ґрімсбі, відбулося Свято-Академія, на пошану Лесі Українки та українських жінок-героїнь.

Після Святої Літургії настоятель нашого храму, о. Павло Шадурський, відправив Панахиду по світлої пам'яті поетеси Лесі Українки та українських жінках-героїнях, які віддали життя за волю своєї країни, багатьох імен ми не знаємо і не будемо знати ніколи.

Членки нашого відділу вшанували пам'ять українських героїнь, тримаючи свічки і прапор під час панахиди.

По закінченні панахиди всі присутні перейшли до церковної залі, де було продовження Святочної програми. Отець настоятель прочитав молитву, після чого голова відділу п. Валентина Яворська привітала присутніх, відкрила академію вступним словом і попросила присутніх вшанувати пам'ять спочилих українських жінок-героїнь, хвилиною мовчанки.

Перед початком програми всі були запрошені до перекуски, яку приготовили жінки відділу.

Після перекуски розпочалася офіційна частина Свята змістовним і добре опрацьованим рефератом „Життя і творчість Лесі Українки", який прочитала п. Марія Нечай.

Реферат „Невідома героїня — жінка давніх часів", прочитала п. Валентина Яворська. Вона сказала: „Сьогодні ми вшановуємо пам'ть і прославляємо імена тих жінок-героїнь, пам'ть яких збереглася в історії нашої багатостраждальної країни. В цей день, присвячений українським героїням, схилімо наші голови в пошані до них. Боролися вони за те, про що ми тут, у вільному світі, не завжди дбаємо: за свободу і гідність, за своє українське ім'я, свою мову, свою культурну спадщину і рівність нашого народу з усіма вільними народами світу."

Добре опрацьований реферат про жінок-героїнь з часів панування безбожної комуністичної влади прочитала п. Поліна Бойчук.

По закінченні рефератів, розпочалася художня частина Свята, яку підготувала добродійка Марія Шадурська з студентами української школи та жіночим хором Союзу Українок.

Вірш „Давня весна" Лесі Українки прочитали Анастасія Вознюк і Люба Роєнко. Вірш „Пам'яти героїні Алли Горської", прочитала п. Марія Бурак. Жіночий хор проспівав декілька українських пісень, в супроводі гри на мандолінах п.п. Мирослави і Стефанії Шпитковських, а саме: 1. „По діброві вітер віє", 2. „Летить галка через балку", 3. Сховалося сонце за горою". Дириґувала добродійка Марія Шадурська.

Кінцеве слово подяки висловила п. Марія Бурак: жінкам за допомогу і приготування перекуски; всім учасникам і виконавцям програми та всім присутнім.

НЕХАЙ ПАМ'ЯТЬ ПРО НАШИХ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК ГЕРОЇНЬ, ЗАВЖДИ ЛИШАЄТЬСЯ МІЖ НАМИ!

Свято закінчилося молитвою. Програмою керувала п. Марія Нечай. З нагоди нашого свята, відділ ім. кн. Ольги, пересилає на пресовий фонд „Променя" — 25 долярів.

Культ.-освіт. референтка
п. Марія Бурак

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ СУК ІМ. КН. ОЛЬГИ

СТІНЕН, САСК.

Річні збори відділу відбулися 12-го грудня 1992-го року в церквоній залі в присутності 17 членок.

Пані Марія Курковська, голова відділу, привітавши присутніх, відкрила збори молитвою „Царю Небесний" Після молитви вшановано світлу пам'ять покійних членок співом „Вічна пам'ять".

Предсідницею зборів була вибрана Марія Курковська, секретаркою — Анна Ковальчук.

Протокол з минулорічних зборів і перелік річної праці прочитала секретарка Анна Ковальчук, після цього слідували звіти заряду і референток комітетів.

Діяльність відділу на протязі року

Відбулось 7 місячних зборів і 2 засідань. Збори провадимо в українській мові. На зборах читаємо всю кореспонденцію і обіжники.

Відбули передсвяткову вечерю, приготовляли обід після поминальної служби Божої, на храмове свято. Допомагали 2 рази на оселі „Тризуб".

В „100-річчя поселення" в Канорі допомагали при випродажі страв, членки брали участь в хорі.

Відзначали 40-ліття заснування товариства ім. кн. Ольги, вшанували заслужених членок і голову відділу, яка вже 25 років безперервно працює в цій позиції.

Касирка Анеля Королюк подала фінансовий

звіт. Антонія Корпан з контрольної комісії підтвердила, що фінансові книжки є в порядку. Адонія Козменюк дала звіт з праці і склала подяку членкам за їх старанну працю. Анастасія Анака займалася збіркою для Червоного Хреста, посилала картки з побажанням видужання хворим і співчуттям. Давали звіти: Елисавета Цуркан — референтка „Променя", Василина Стеранка — мистецтва, музею і хору. Голова Марія Курковська висловила подяку членкам управи, комітетам та загально всім за співпрацю та побажала всім кріпкого здоров'я, взаємного порозуміння і злагоди, надалі так охоче працювати.

Комітет церковний дбає про порядок і чистоту церкви і залі, а весною з допомогою членкинь насаджують багато квітів біля церкви.

Пожертви відділу: на оселю „Тризуб", на „Промінь", на Telemiracle, на Провінційну управу, на місцевий пам'ятковий фонд і головна пожертва на місцеву церкву. Відділ виповнив свій бюджет до Централі.

Зарядна 1993 рік

Голова — Марія Курковська,
Заступниця голови — Адонія Козменюк,
Рек. і кореспондентка — Анна Ковальчук,
Заступниця секретарки — Анеля Цуркан,
Фін. секр. і касирка — Анеля Королюк,
Контрольна комісія: Антонія Корпан, Анеля Цуркан, Франя Гунька.
Господині: Адонія Козменюк, Парася Ґурська, Вікторія Королюк, Надя Боднарик, Франя Ґунька і Наталя Розтоцька.
Церковний комітет: Марія Вігнан, Марія Курковська, Анна Парасюк, Анна Чегорська і Анастасія Анака.
Референтки: „Променя" — Елисавета Цуркан, Мистецтва і Музею — Василина Стеранка (також керує хором).
Сестриці: Гелена Жмут, Орися Лозинська і Анеля Цуркан.

Закінчено збори молитвою „Достойно є".

Анна Ковальчук
секретарка

Віка Івченко

НА МНОГАЯ ЛІТА!

(Присвячую отцеві Михайлові Кудановичеві, парохові української православної церкви св. Юрія Переможця в Міннеаполісі, Мінн., з нагоди його 75-ліття).

О. мій пане Отче!
У радісну дату
з словами подяки
до Вас я звернусь.
За те, що Ви мудрий,
до праці завзятий
і добрий такий,
як мій рідний дідусь.
У нашій Вкраїні —
і лихо, і свято:
Чорнобиль затьмив
незалежності час.
І я в десять років
збиралась вмирати,
та Бог ниспослав
Ваших друзів і Вас.
І перша молитва,
і перше причастя,
і теплий Ваш погляд,
і сліз чистота.
Так хочеться жити
і вірити в щастя,
і в хорі співати
во славу Христа!
А сімдесят п'ять —
це ще зовсім не старість,
це здійснення час
всіх бажань і надій.
Бажаю я Вам,
щоб нічого не сталось
і ми дожили до ще кращих подій.

ВШАНУВАННЯ ВІВТАРНОЇ ДРУЖИНИ ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ПРАВОСЛАВНІЙ ГРОМАДІ СВ. ПРЕОБРАЖЕННЯ

ЙОРКТОН, САСК.

В неділю, 25-го квітня 1993 р., в українській православній авдиторії відбулося спільне Святчене і спеціяльне вшанування вівтарної дружини. До вівтарної дружини належать двадцять хлопців, які за чергою прислуговують у церкві біля св. Престолу. Присутніх було шістнадцять і всі вони сиділи за головним столом разом зі своїм духовним батьком, протоієреєм М. Равлюком.

Програмою керувала пані Параскевія Семенюк, культосвітня референтка при громаді.

Голова громади, пан Юрій Прокопчук, і голова відділу СУК ім. Олени Пчілки, вітали всіх хлопців за їх працю і посвяту для нашої церкви.

Пані Скварчук висловила радість з приводу цього вшанування і дала признання батькам, які подбали про те, щоб їхні діти прислуговували на Богослуженнях.

Отець Равлюк сказав повчальну доповідь, дав належне признання хлопцям вівтарної дружини та вручив нагороди в формі гравірованих Пропам'ятних Таблиць „плекс" за п'ять років служіння.

„Плекс" отримали: Кирило Малиш — за 5 років і за 10 років служіння, Дирик Ефтода, Степан Левчук, Деррен Молдован, Тревор Ярема, Митчил Калінські — за 9 років служіння, Іен Прокопець — за 7 років служіння, Киртис Сарафанишин, Давид Чабан, Еван Козак, Брайс Лопащук, Чед Гаврилюк, Келлі Бойда — за 6 років служіння.

Від всіх хлопців Мичил Камінські сердечно подякував за вшанування вівтарної дружини.

Молитвою і співанням „Христос Воскрес" закінчено програму.

Параскева Семенюк
референтка „Променя"

Галина Чорнобицька

ГОРОБЧИКИ

Весна, весна! Веселий ранок!
Який вітрець! Яка теплінь!
До нас горобчик сів на ґанок
і привітав:
Цінь, цінь, цірінь!

Виходьмо з хат. Вже на леваді
синенький пролісок розцвів.
Летить метелик. Бджоли раді.
І всюди чуть:
Ців, ців, цірів!

Біжить струмочок під вербою,
малі рибки ворушать рінь.
А горобці і тут юрбою
кричать щосил:
Цінь, цінь, цірінь!

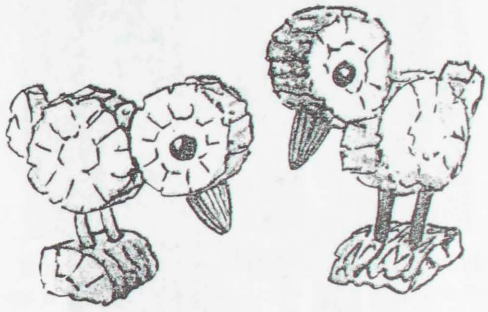

Олесь Веселка
мал. І. Захарчук

МОЯ РОВЕСНИЦЯ

Є в нашому садочку
Дві берізки, два дубочки,
Дві верби зелені,
Два високі клени,
Яблунь, слив і груш багато,
Посадив цей сад мій тато.
Між дубками біля тину
Виросла мала калина,
Навіть менша ще, ніж я,
Це — ровесниця моя.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

БЛ. П. МИХАЙЛО ГОМОЛА

У другу річницю смерти мого дорого мужа, батька і дідуся **Михайла Гомоли,** котрий відійшов у вічність 17-го червня 1991 р. (родився 2-го січня 1901 р.) даруємо $50.00 на прес. фонд журналу „Промінь" в його пам'ять.

Вічна йому пам'ять!

Дружина Уляна, діти,
внуки і правнуки.
Ванкувер, Б.К.

В пам'ять моєї дорогої приятельки **Стефанії Троян,** яка упокоїлась 24-го лютого 1993 р., дарую $50.00 на прес. фонд журналу „Промінь" замість квітів на її могилу. Вічна їй пам'ять!

Анна Крип'якевич
Челивек, Б.К.

У світлу і незабутню пам'ять моїх найдорожчих родичів, **бл. п. Корнила Гриніва** (упокоївся 10-го березня 1990 р.) і **бл. п. Агафії** (упокоїлась 7-го квітня 1989 р.) дарую $25.00 на журнал „Промінь" як нев'янучий вінок на їхні могили.

дочка Маруся Зимовець
з родиною
Монтреаль, Квебек

БЛ. П. НАЗАР І ФЕДОРА БОДНАРЧУК

В незабутню пам'ять дорогих родичів **Назара і Федори Боднарчук** замість квітів на могили дарую $500.00 на пресовий фонд „Променя" як нев'янучий вінок у їхню пам'ять.

Вічна їм пам'ять!

дочка Марія Симчич
Вінніпеґ, Ман.

Замість квітів на могилу **бл. п. Володимира Марка,** складаю пожертву на пресфонд „Променя" $50.00, а дружині Галині і родині висловлюю щирі співчуття.

Вічна йому пам'ять!

Оля Ковч
Монтреаль, Квебек

У світлу пам'ять **Володимира Марка,** що упокоївся 28-го березня, 1993 р. — складаю пожертву на „Промінь" $20.00.

Родині складаю глибокі співчуття, а пам'ять про нього хай залишиться на завжди між нами.

Анастазія К. Добромиль
St. Lauren, Quebec

У світлу пам'ять мого незабутнього племінника **Петра Попеля** (упокоївся 24-го лютого 1989 р. в м. Гамільтон, Онт.) і у пам'ть моїх незабутніх приятелів **Олекси і Параски Ступар,** що упокоїлись в м. Норт Бетелфорд, Саск. (Олекса — 9-го вересня 1985 р., Параска — 7-го березня 1986 р.) висилаю $25.00 на пресфонд журналу „Промінь".

Вічна їм пам'ять!

Докія Кіндрачук
Норт Бетелфорд, Саск.

В світлу незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Григорія Радченка,** який упокоївся 20-го лютого 1992 р., дарую на пресовий фонд „Променя" $15.00 як нев'янучий вінок на його могилу. Вічна йому пам'ять!

Дружина Оксана і діти.
Монтреаль, Квебек.

В тридцяту річницю упокоєння нашого любимого батька, дідуся і прадідуся **Степана Дашка** (відійшов від нас 13-го березня 1963 р.), і в третю річницю упокоєння нашої незабутньої дорогої мами **Марії Дашко** (відійшла від нас 26-го квітня 1990 р.), і в чотирнадцяту річницю упокоєння нашого дорогого брата **Василя Багрія** (упокоївся 11 листопада 1978 р. в Україні) в їх світлу пам'ять складаємо $50.00 на пресовий фонд „Променя".

Родина Дашко: Юрко, Тоня, внуки і правнуки
Родина Лаврик: Галина, внуки і правнуки
Родина Гончарук: Марія, Василь, внуки і правнуки
Родина Багрій: доньки, сини і внуки в Україні
Кіченер, Онт.

———————

Відділ ім. Ольги Кобилянської у світлу пам'ять своєї членки **Дори Сердюк** дарує на прес. фонд „Променя" $15.00 як нев'янучий вінок на її могилу.

Вічна їй пам'ять!

Марія Воронюк — голова
Марія Дорош — референтка

———————

В пам'ять наших піонерок мамів — **Анни Головач,** котра упокоїлась 1-го червня 1959-го року, і **Анастасії Рудько,** котра упокоїлась 10-го травня 1991-го року даруємо $18.00 на журнал „Промінь". Вічна їм пам'ять!

Євгенія Рудько
Bruderhum, Alta.

———————

Замість квітів на могилу моєї дорогої братової **бл. п. Віри Дирбавки,** яка упокоїлась 7-го травня 1993 року, дарую $50.00 на журнал „Промінь" як нев'янучий вінок.

Рідним — щире співчуття, а покійній братовій Вірі — Царство Небесне!

Софія Василишин
Едмонтон, Альберта

———————

В світлу незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Петра Фідика,** котрий упокоївся 22-го травня 1990 року, дарую на журнал „Промінь" $25.00 замість квітів на могилу покійного.

Вічна йому пам'ять!

дружина Катерина Фідик, діти і внуки
Мелфорт, Саск.

БЛ. П. ЮСТИНА (ЛЕНЮК) ЗАДЕРАЙКО

Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки в Бюкенан, Саск. жертвує $25.00 на прес. фонд „Променя" замість квітів на свіжу могилу нашої дорогої членки бл. п. **Юстини (Ленюк) Задерайко,** котра упокоїлась 17-го грудня 1992-го року на 90-му році свого життя.

Вічна їй пам'ять!

І. Скорець — голова
А. Котик — фінс. секретарка

———————

В світлу незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Григорія Кріпкого,** який упокоївся 22-го червня 1991-го року, дарую на пресфонд „Променя" $50.00 як нев'янучий вінок на його могилу.

З глибоким жалем згадуємо його.

Вічна йому пам'ять!

дружина Єлисавета з родиною
Саскатун, Саск.

———————

Замість квітів на могилу мого дорогого мужа **Корнила Андріящука,** котрий відійшов у вічність 1-го червня 1961 р., дарую $20.00 на журнал „Промінь" як нев'янучий вінок на його могилу.

дружина Марія з родиною
Ту Гилс, Альберта

———————

В незабутню пам'ять моєї дорогої мами **Катерини Ковальчук** замість квітів на могилу дарую $8.00 на журнал „Промінь".

донька Ольга Сеньчук
Гамільтон, Онт.

БЛ. П. МАРІЯ ДРУЛЬ
МЕНЗІ, МАНІТОБА

В суботу 9-го січня 1993 р. упокоїлася бл. п. Марія Друль в Morley House Personal Care Home, Shoal Lake, Man. на 92-ому році життя.

Марія народилася 1-го серпня 1901 року в околиці Долини в Манітобі в родині Ілька і Дарки Чвалюк. Виростала у піонерських труднощах, з чотирма сестрами і одним братом.

В січні, 27-го, 1918 року вийшла заміж за Миколу Друля, проживали на фармі в околиці Мензі (Ман.), були основниками Православної Церкви. Марія була сестрицею у тій церкві багато років.

Разом з мужом Миколою брали постійну участь у громадському житті своєї громади, був хоровий гурток, де вони постійно учащали. Вона мала дар кухарства, а в організації Союз Українок завжди була потреба до різних обідів. Вона любила гостити людей.

Марія приділяла багато часу праці у городі, любила вишивати, робила ковдри для внуків.

Вшанували її Митрополичою грамотою, і грамотою Союзу Українок Канади, де була членкою поверх 60 років.

Марія і Микола виховали своїх дітей (одного сина і дві дочки) в українському релігійному дусі. Всі беруть активну участь в громадському житті.

Похоронна відправа відбулася 13-го січня в сусідній громаді св. Володимира в Овкбурн. Служив настоятель, священик Мирон Позняк (панахида була 12-го січня о 7 год. вечора). Хором керувала Михайлина Чвалюк і дяк Михайло Мануляк.

Членки С.У.К. відділ ім. Л. Українки (Мензі, Ман.) віддали шану з Прапором для довголітньої членки Марії.

Тіло покійної похоронено на цвинтарі Преображення господнє у Мензі, де похоронено Миколу 6 років тому.

Поминальну трапезу, яка відбувалася в Народнім Домі в Овкбурн приготували членки відділу.

Настоятель о. Позняк проказав молитву і поблагословив страви.

На закінчення, отець парох, кількома словами висловив глибоке співчуття.

В імени родини Ґеня Матієшин, дочка покійної Марії, сердечно подякувала усім тим, які брали активну участь, щоб достойно похоронити дорогу маму, бабусю і членку.

Залишила у глибокому смутку сина Івана і невістку Каську (Ничик) дочку Ґенню в Овкбирн, дочку Янилю і зятя Петра Саламона в Тандер Бей, Онт; одинадцять внуків і двадцять двоє правнуків.

У пам'ять своєї покійної матері подарували $100.00 на Колеґію св. Андрея, $100.00 на „Промінь", $50.00 на „Вісник" і $50.00 на „Український Голос".

Родина та приятелі склали $495.00 на Церкву Преображення Господнє у Мензі, Ман.

Ґ. Д. М.

БЛ. П. МИХАЙЛО ГРИЦЮК
СУРРЕЙ, Б.К.

У п'ятницю 17-го січня 1992 р. у лікарні Нью Вестмінстер спочив у Бозі бл. п. Михайло Грицюк.

Михайло Грицюк народився 21-го листопада 1922 р. в селі Плешів, Шепетівського району Хмельницької області, в Україні. Ще малим хлопчиною Михайло зазнав багато горя. Війна, революція. Війська забирали коней, худобу, хліб. Після революції трошки віджили, друге лихо — колективізація, під комуністичну червону мітлу вимітали усе, шо під руки попало.

Спорожніли комори, таки, навіть з глечиків забрали насіння моркви, буряків, цибулі — все що приготовлялось на весну сіяти. Осталися лише порожні стіни у хаті, та без взуття і одягу голодні діти. Тяжке життя приходилось переживати під червоним московським окупантом, 1932-33 роки — голод. Замість іти до школи малий Михайло йде пасти колгоспні телята.

Пережив і голод. І знову війна. В 1941 р. на Україну іде другий „визволитель" — гітлерівська навала. Нема життя на своїй рідній землі. І ось 1942 р. мати благословляє сина у невідому путь. Важко було розпрощатися з матір'ю і, може назавжди лишати Україну, яку він так щиро любив. Михайло разом з іншими біженцями прибув у Німеччину. Було нелегко пережити війну. Після закінчення війни Михайло їде на заробітки у

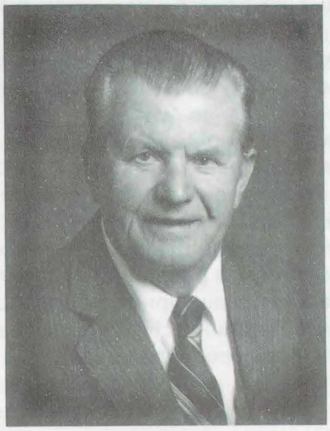

Бельгію, на працю в шахтах. В Німеччині одружився з Анною Барнадюк. В Бельгії в них народилася донечка Оля. В Бельгії Михайло проробив 5 років. За допомогою друзів родина Грицюків прибуває в Канаду, м. Суррей, Б.К. Михайло влаштовується на працю на залізній дорозі. В Канаді у Грицюків народилось ще дві донечки — Марта і Наталя. В м. Суррей родина Грицюків стає членом української православної церкви Успіння Пресвятої Богородиці. Михайло відразу бере активну участь у церковно-громадському житті: виконує обов'язки дяка, співає у хорі, дуже гарно читає Апостола. Своїх донечок посилає до Недільної і Української шкіл, до молодичих організацій СУМК.

Михайло навчав своїх доньок любити свою церкву, мову, культуру і не забувати країну, з якої вийшли їхні батьки. Всі три донечки дуже гарно розмовляють українською мовою, мовою їхнього батька.

Вдруге Михайло одружився у 1985 році з Василинкою Панасюк. Василина також належала до УПЦ в Суррей. Вона разом з Михайлом брала активну участь у церковній громаді.

Життя проходило гарно, гармонійно. Михайло був веселої вдачі, жартівливий, дуже любив читати, особливо після того як пішов на заслужений відпочинок, бо довгі роки проробив на залізній дорозі. Михайло предплачував „Український Голос", „Вісник", журнал „Промінь", журнал „Наука і Культура" з України. Михайло не тільки читав, а й прочитаним любив поділити з друзями, рекомендував їм читати.

Михайло дуже любив Канаду, канадське вільне життя, разом з тим, ніколи не забував Україну. Скільки було радості, як почув вістку, що Україна стала Незалежною Вільною Державою. З'явилась мрія поїхати в Україну, в рідне село. Незабутнє дитинство манило, хоч було і гірке. Мрія залишилася мрією. Михайло захворів. Лікувався до останнього, все була надія перебороти страшну хворобу, але даремно... Перестало битися серце Михайла.

Отець Ворончак у церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Суррей відслужив Парастас 21-го січня, а 23-го січня 1992 р. заупокійну Службу Божу. На похоронних відправах співав церковний хор, диригент хору пані Анна Залубняк. Церква була переповнена друзьями та знайомими, що прийшли віддати останню шану покійному Михайлу. Від родини покійного о. Ворончак запросив усіх присутніх на поминальний обід. Поминальний обід відбувся у церковній залі. Обід на замовлення дружини Василини приготовили членкині СУК. Після обіду про втрату члена громади і співчуття родині промовляв голова громади пан Михайло Ткачук, а від СУК пані Собол. Від родини старша донечка Оля гарною українською мовою з жалем у серці розповіла про тернистий шлях улюбленого батька. Пані Оля від себе і родини склала подяку о. Ворончаку за похоронні відправи, пані Залубняк і хорові за гарний спів, і всім присутнім, які так чисельно прибули провести їхнього татка в останню путь.

В кінцевому слові о. Ворончак від себе і присутніх склав співчуття родині покійного Михайла. Отець Ворончак попросив всіх присутніх проспівати „Вічная пам'ять!"

В глибокому смутку лишилась дружина Василина, донечки Оля, Марта, Наталя, три зяті, дві племінниці в Україні.

Тіло покійного Михайла поховано у Valley View Memorial Garden у Суррей. Вічна йому пам'ять. Нехай канадська земля легенькою йому буде!

Присутній

В незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Івана Панчука** і моїх дорогих батьків **Михайла і Анни Погорецьких,** котрі упокоїлись давніше, дарую $25.00 на журнал „Промінь" замість квітів на могили покійних.

Вічна їм пам'ять!

Доротея Панчук
Вернон, Б.К.

БЛ. П. ІРИНА ПАРАЩЕНКО
ЛОНДОН, ОНТ.

28 лютого 1993 р. в Dearness Home м. Лондону відійшла у вічність дружина, мама, бабуся, прабабуся і прапрабабуся сл. пам'яті Ірина Михайлівна Паращенко. Панахиду в похоронному заведенні Needham і похорон в православній церкві Пресвятої Трійці відправив о. Володимир Кушнір, церковний хор під дириґентурою Віри Олійник звеличував похоронні відправи. В хорі співала Покійна від його заснування і поки дозволяло здоров'я. Похоронне заведення і церква були заповнені друзями, знайомими, як також знайомими канадцями, а їх Покійна мала багато.

Господарем тризни був сусід і приятель Микола Ващенко. Поблагословив страви молитвою о. Володимир.

Коротким словом про Покійну та співчуттям родині від себе і своєї родини розпочав М. Ващенко похоронну програму. Співчуття родині Покійної склали слідуючі особи:

Михайло Залізняк від клубу старших „Золотий вік" ім. Ів. Мазепи та від себе особисто і своєї родини. Знав він Покіну ще з Австрії. — „Смерть це єдина справедливість, яку ніхто і ніщо не змінить". Ірина була жінкою сильної волі, тверда в своїх поступованнях, працьовита, відверта. Любила природу, тварин, птахів, квіти, людей, а понад усе любила книжку... Всесторонньо розвита, начитана. Вільно читала німецькою, англійською, французькою і російською мовами. Книжка була її другом до кінця життя. Своїми силами і коштами закінчила і видала друком книжку „Від Москви до Дніпра" авторства Євгена Сокури. З Іриною пішли її добрі діла і більш нічого. Нехай її шляхетне життя буде нам прикладом, — закінчив М. Залізняк.

Від відділу ім. кн. Ольги співчуття склала голова Галина Володченко; від громади — голова громади Микола Кошман; Михайло Савчук від себе і родини, бо знав Покійну ще з 1945 р., з часів буття у Зальцбурзі, де Покійна була діяльною в театральній групі, виступаючи в різних ролях та із соло-співом. Покійна при потребі спішила кожному з допомогою. Нехай спокійно спочиває далеко від рідних Черкас, в прибраній канадській землі. Микола Дутчак склав співчуття від греко-католицької громади. Слово співчуття від себе і пані-матки Зоряни висловив о. Володимир.

Донька Вікторія Калюжна подякувала всім за присутність, о. Володимиру за добре слово про Маму в похоронному заведені, хорові за спів. — „Кожному з нас дорога мама і тяжко погодитися з тим, що її вже немає. Спів „Розбійника" у великодних відправах буде завжди пригадувати маму. Поминайте її у своїх молитвах" — закінчила Вікторія.

Чоловік Покійної С. Паращенко подякував о. Володимирові і пані-матці Зоряні за слова розради та за похоронні відправи, хорові за спів, відділові ім. кн. Ольги з головою Г. Володченко за приготування обіду, подяка труноносцям і всім присутнім, що розділили нашу втрату і віддали останню пошану Ірині, відпровадивши її на місце вічного спочинку. Найбільша подяка доньці Вікторії, яка перебрала увесь тягар похорону на свої плечі. „Часом я дивуюся, де в неї береться сила бути в рухові з раннього ранку до пізнього вечора? Протягом 2 1/2 років вона двічі денно їздила до лікарні щоб погодувати маму." Покійна залишила чоловіка Семена, доньку Вікторію Калюжну, внуків Надію, Наталю і Олексія, четверо правнуків і одну праправнучку. Поховали Покійну на українській дільниці кладовища Mt. Pleasant поруч з її мамою.

У 9 днів о. Володимир відправив Літію, родина і друзі віддали свої молитви за спокій душі покійної Ірини.

У 40-ий день о. Володимир при заповненій церкві відправив Панахиду по покійній Ірині. Членки відділу ім. кн. Ольги приготували пісну вечерю. Поблагословив страви о. Володимир. Михайло Залізняк, якому Покійна була посаженною матір'ю в час його одруження, висловив свої почуття жалю словами:

„Поклін тобі дорога Мамо,
Вже 40 днів минає,
Як струджене твоє тіло
В гробі спочиває.

Дякую тобі, дорога прибрана мамо, за довгі роки твоєї щирої любови до мене, за твої дружні поради, за те, що вчила мене любови до всього українського. Тебе я ніколи не забуду."

Подяку всім, хто прийшов з допомогою родині у ці тяжкі дні висловила Вікторія. Всім хто висловив співчуття картками, квітами чи грошовими пожертвами на „Фонд дітей Чорнобиля" (збірка принесла $1,040.00) щира подяка від родини. Збірка на пресу принесла $84.00, Вікторія від себе подарувала $16.00. Зібрані гроші розділено порівно на пресфонд „Променя" і „Вісника".

Нехай канадська земля буде Вам легкою, дорога Ірино Михайлівно, а ми збережемо пам'ять про Вас назавжди.

Ніна Кузьменко
Лондон, Онт.

PROMIN PRESS FUND

Our sincere thanks to the following subscribers and friends who have sent in donations to the Promin Press Fund. Wherever possible, we have included donations made through Memorial contributions as well. Your continued support is truly appreciated.

U.W.A.C. Olena Pchilka Branch, Yorkton	$500.00
Mrs. M. Symchych (Winnipeg)	500.00
Mrs. M. Zacharuk (Two Hills, Alta.)	100.00
Mrs. N. Kryworuchko (Hamilton)	93.00
Mr. & Mrs. M. Drul & family (Amherstburg, Ont.)	90.00
Mr. W. & Mrs. N. Baziuk (Edmonton)	75.00
Mrs. M. Boshyk (Islington, Ont.)	60.00
U.W.A.C. Savella Stechishin Branch, Kelowna, B.C.	60.00
Mrs. M. Hontscharuk & family (Kitchener, Ont.)	50.00
Mr. Humeniuk (Winnipeg)	50.00
Mrs. O. Kowoz (Montreal)	50.00
Mrs. A. Kripki (Saskatoon)	50.00
Mrs. N. Kuzmenko (London, Ont.)	50.00
U.W.A.C. Transcona Branch, Winnipeg	50.00
Mrs. R. Balacko (Thunder Bay)	33.00
Mrs. M. Bendas (North Battleford, Sask.)	33.00
Mrs. O. Latyshko (Etobicoke, Ont.)	33.00
Mrs. S. Kulba (Montreal)	30.00
Mrs. O. Schnurko (Penetang, Ont.)	30.00
Mr. W. & Mrs. M. Hrynchuk (Edmonton)	25.00
Mrs. D. Kindrachuk (North Battleford, Sask.)	25.00
Mrs. P. Lysak (Edmonton)	25.00
Mrs. W. M. Zymowec (St. Leonard, Que.)	25.00
U.W.A.C. Daughters of Ukraine Branch, Thunder Bay	25.00
U.W.A.C. Kniahynia Olha Branch, Grimsby, Ont.	25.00
Mrs. E. Humeny (Eatonia, Sask.)	24.00
Dobr. M. Chomiak (Edmonton)	20.00
Mrs. A. K. Dobromyl (St. Laurent, Que.)	20.00
Dr. G. & Mrs. N. Seniw (Edmonton)	20.00
U.W.A.C. Transcona Branch, Winnipeg	20.00
Mrs. O. Rusyn (Montreal)	16.00
Mrs. A. Stasiw (Mississauga, Ont.)	16.00
Mr. W. & Mrs. M. Baziuk (Edmonton)	15.00
Rev. R. & Mrs. L. Hawrish (Windsor)	15.00
Mrs. V. Hladyboroda (Calgary)	15.00
Mr. M. & Mrs. M. Makowsky (Edmonton)	15.00
Mrs. S. Katchen (Angusville, Man.)	15.00
Mrs. E. Bodnarchuk (Toronto)	10.00
Mrs. P. Dvernechuk (Toronto)	10.00
Mrs. O. Hannochko (Edmonton)	10.00
Mrs. S. Hrynyk (Edmonton)	10.00
Mr. P. & Mrs. N. Luksha (Edmonton)	10.00
Mrs. S. Medynska (St. Catharines, Ont.)	10.00
Mr. A. & Mrs. M. Melnychuk (Edmonton)	10.00
Mrs. M. Sereda (Brampton, Ont.)	10.00
Mrs. P. Stechishin (Edmonton)	10.00
Mrs. M. Sulyma (Edmonton)	10.00
Mrs. A. Ewanchuk (Whitkow, Sask.)	8.00
Mrs. O. Satzewich (Saskatoon)	8.00
Mrs. O. Schewchuk (Montreal)	8.00
Mrs. A. Wasyleczko (Montreal)	8.00
Dobr. D. Krochak (Saskatoon)	6.00
Mrs. K. Kzianzyna (Belleville, Ont.)	6.00
Mrs. Z. Nowak (Waterloo, Ont.)	6.00
Mrs. A. Osoba-Szwed (Edmonton)	5.00
Mr. E. & Mrs. M. Plawiuk (Edmonton)	5.00
Dr. I. & Mrs. V. Prokop (Edmonton)	5.00
Mrs. S. Soltykewich (Edmonton)	5.00
Mrs. V. Hubar (Chatham, Ont.)	3.00
Mrs. A. Kuryliw (Sudbury, Ont.)	3.00
Mrs. O. Majdaniw (Verdun, Que.)	3.00
Mrs. D. Maleschuk (Calgary)	3.00
Mrs. M. Netchay (Beamsville, Ont.)	3.00
Mrs. M. Nikiforuk (Edmonton)	3.00
Mrs. O. Nikiforuk (Richard, Sask.)	3.00
Ms. N. Parash (Hamilton)	3.00
Mrs. M. A. Savisky (Saskatoon)	3.00
Mrs. Schepanska (Windsor)	3.00
Mrs. A. Schlichta (Toronto)	3.00
Mrs. N. Wirstiuk (Edmonton)	3.00
Mrs. M. Chorney (Victoria, B.C.)	3.00
Mr. W. Fedasiuk (Hamilton)	3.00
Mrs. I. Lapczak (Montreal)	3.00
Mrs. T. Schwetz (Dauphin)	3.00

* CORRECTION FROM MARCH ISSUE *

A donation in the amount of $50.00 was made by the family of the late Pearl Rudy (Carrot River, Sask.). We mistakely listed the donation from Rev. & Mrs. Krochak from Saskatoon, Sask.

The above is a list of donations received and processed **by May 10, 1993.** The next listing will include those processed by **June 11, 1993.**

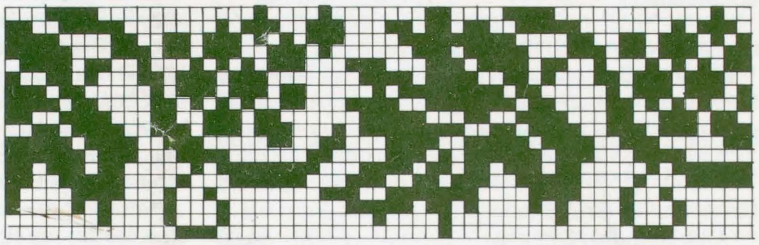

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ITEMS THAT MAY BE PURCHASED FROM THE NATIONAL OFFICE UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

612-24TH STREET EAST, SASKATOON, SASK. S7K 0L1 (306) 244-1188

РЕЛІГІЙНІ — **ЦІНА**

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (FEAST DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH) Bilingual 5.00

НАША ВІРА — OUR FAITH — SADOCHOK ..... 12.00 + GST

ІСТОРИЧНІ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) 1.00

ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ, Н. Когуська (A HALF—CENTURY OF SERVICE TO THE COMMUNITY) Bilingual 20.00

НАРИСИ З УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ — 3 томи, С. Стечишин, С. Яременко, В. Ревуцький, І. Кейван (ESSAYS FROM THE UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 10.00

UKRAINIAN CANADIANA (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

НА ПОШАНУ ЛЕСІ УКРАЇНКИ 5.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (English only) 8.00

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES (Sheets) 2.50

UKRAINIAN WEAVING PATTERNS WITH INSTRUCTIONS by Doris Elizabeth Yanda 25.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ, слова Л. Українки 5.00

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ НА 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 10.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ 1.00

ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, А. Данилович 5.00

РЕЛІГІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ, П. Пауш 1.00

ДУХОВНІ ПІСНІ 4.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

СТАТУТ — CONSTITUTION GST included 5.00

ГИМН — HYMN CASSETTE GST included 10.00

ГРАМОТИ: 25-літ, Почесні, бланки грамот можна висувати роки 1.75, 2.75, 3.00

SMOLOSKYPS 8.00

SPOONS WITH SMOLOSKYP 5.00

HASTY NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... Doz. 3.00

PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 cards 10.00

SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 100 for 5.50

POST CARDS: St. Volodymyr, St. Olha, St. Volodymyr and St. Olha ..... each 0.50

VIDEO CASSETTE: VCR 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT Part I English only 20.00

Kurelek HASTY NOTES GST included 7.95

SET OF 20 PYSANKY CARDS GST included .... set 40.00

POSTAGE AND HANDLING EXTRA